

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 790

DE AASGIER.

20 cent

Ineens ging de deur van zijn slaapkamer open en kwam hij op den drempel staan met een soort van bijl in zijn handen.

NIEUWE SERIE

DE AASGIER

HOOFDSTUK I.

DE STUWDAM.

Niet ver van Piccadilly Circus verrijst in de Oxford Street van Londen een van die geweldige kantoorgebouwen, zooals men er vele aantreft in de City en die wel geenszins kunnen wedijveren met de befaamde wolkenkrabbers van New-York en Chicago, maar die niettemin gemakkelijk onderdak verleen aan tien tot twintig groote firma's, die er hunne kantoren en toonzalen hebben.

Het gebouw is rondom een groote binnenplaats opgetrokken en telt zes verdiepingen. Op de vijfde, zooals blijkt uit de aanduiding op de geweldig groote koperen plaat die in de vestibule terzijde van de lift is opgehangen, heeft de heer Ralph Buxton zijn kantoor. Achter zijn naam staat het woord „Aan-nemer” te lezen. Boosaardige lieden en ingewijde vrienden zeggen van mijnheer Buxton, dat hij letterlijk alles „aanneemt”, op allerlei gebied, groot en klein, want zijn handen, steeds tot grijpen gereed, zijn groot en kunnen heel wat omvatten.

Reeds vroeg in den morgen van een dag, die smoorheet beloofde te worden, bevond Ralph Buxton zich in zijn particuliere werkkamer en scheen het zeer druk te hebben. Hij was een krachtig gebouwd man, die blijkbaar veel aan sport deed, al was hij de veertig reeds gepasseerd, met vierkante schouders, een stierennek, borstelige wenkbrauwen, grijs-

groene oogen. Zijn vierkante kaken wezen op meedoogenlooze wilskracht, zijn voorhoofd was laag, maar overigens goed gevormd en duidde op sluwe bedachtzaamheid en een groot verstand.

Het merkwaardigst waren misschien zijn handen, groot, met breede, sterke vingers en platte, vierkante nagels — echte bokshanden, in staat om een vierduimsspijker dwars door een eikenhouten plank van een paar centimeters dikte te slaan.

Die hand was nu om den ebonetien greep van het telefoontoestel geklemd, dat vlak naast hem stond op de geweldig groote schrijftafel, waarachter Buxton gezeten was, zoodanig, dat hij met den breeden rug naar de beide vensters gekeerd was, die uitzicht gaven op Oxford Street, zoodat het licht, dat naar binnen stroomde, de personen die met hem kwamen spreken, helder belichtte, terwijl zijn eigen gelaat min of meer in de schaduw bleef.

Hij sprak zachtjes maar op een doordringenden, bijna bevelenden toon n het toestel. Boven zijn zwaren, breeden neus liep een diepe rimpel dwars over het voorhoofd en de oogen hadden een booze uitdrukking. Tot een vuist gebald, de huid gespannen als een trommelvel, lag zijn linkerhand op het tafelblad.

— Ik zeg u nog eens mijnheer, dat ik met

den burgemeester zelf wil spreken. Het geldt hier een particuliere zaak, en ik wil wel gelooven dat gij zijn secretaris zijt, maar secretarissen weten niet altijd alles, is het wel! Roep hem aan het toestel, als ik u verzoeken mag!

Het bleef even stil en de grijsgroene oogen dwaalden ongeduldig door het fraai gemeubeld vertrek, bleven even op de moderne stalen brandkast rusten, hechtten zich dan op de deur die naar het werkvertrek van het weinig talrijk personeel leidde — Buxton had niet veel helpers noodig, beschikte over een geweldige werkkraft en deed om bijzondere redenen, liefst zooveel mogelijk alles alleen — en keek toen weer strak voor zich naar het tafelblad. Toen begon hij weer te spreken:

— Zoo, ben je daar, Drexler? Laat je stem eens hooren, man! Ik zou zeggen dat ze een beetje beeft! En dat verwondert me niet, want ik heb reden om boos op je te zijn. Hoe zit dat nu eigenlijk met den bouw van den stuwdam, in jullie riviertje? Het is mij bij toeval ter oore gekomen, dat het werk gegund zou worden aan Brown en Co! Dat berust toch zeker op een vergissing? Ik had toch je toezegging.... Wat, was het geen formeele belofte? Ik begrijp dat fijne onderscheid niet! Ik had je toezegging, en daar rekende ik op! Afdedwongen zeg je? Dat is een leelijk woord, Drexler, en ik hoor het liever niet in jouw mond — je verbaast me, man! En het doet me verdriet, dat je me dwingt in herhalingen te treden. Ik wil 't — versta je me goed? — Ik wil dat de bouw van den stuwdam aan mij gegund wordt! Dat is duidelijk niet waar? — O, het is wel mogelijk dat Brown en Co. het werk heel goed zouden doen! Ik ontken dat volstrekt niet! Maar ik kan het ook goed! Wat zeg je? Doen zij het goedkoop? — Best mogelijk — maar ik wil nu eenmaal dat werk uitvoeren!

Hij bleef even met dicht opeengeklemd lippen zitten luisteren, met de knokkels van zijn vingers op het tafelblad trommelend en ging toen weer door op dienzelfden, zachten maar dringenden toon:

— Ik begrijp volstrekt niet, Dexler, waarom je me nutteloos zolang ophoudt! Waarom dwing je me toch te zeggen dat je doen moet wat ik wil, je kunt niet anders, man! Je bent in mijn macht! Het is je eigen schuld geweest — je hadt slimmer moeten zijn. Ik heb nu eenmaal de bewijzen, en ik zou je aanraden mijn geduld niet langer op de proef te stellen — trouwens je weet heel goed dat ik bijna de helft van de gemeenteraad op mijn hand heb. — Als er dus absoluut over de

gunning gestemd moet worden, zooals jij zegt, dan zou ik het werk toch wel krijgen. Maar waarvoor die omslag! Jij bent almachtig in je gemeente en je bent slim genoeg om er wat op te verzinnen, zoodat ik kan doorgaan, als het moet voor den laagsten inschrijver! Naderhand blijkt dan mijn raming bij vergissing te laag te zijn geweest! Vergissingen zijn er om gemaakt te worden! — Zoo — dat is al een andere toon! Ik vind dat je daarmee had kunnen beginnen. Dus ik verwacht dezer dagen de officieele mededeeling dat aan de firma Ralph Buxton de bouw is gegund van een stuwdam in de „Chelmer” bij het dorp Chipping.

Buxton legde de telefoon met een traag gebaar weer op de haak, leunde achterover, en voor een kort oogenblik dekten de zware oogleden zijn doordringende eierzuchtige oogen.

Er kwam een glimlach spelen om zijn krachtig gesneden mond met een wreeden trek om de lippen. Misschien zag hij in gedachte het goud al toestroomen, dat hem deze onderneming moest opleveren.

Een oogenblikje zat hij zoo heel rustig, en toen greep hij opnieuw naar het toestel, terwijl hij met de vrije hand in den gids bladerde, en begon weer te spreken:

— Hallo — met Anderson? met hemzelf? Neen, ik moet mijnheer beslist zelf spreken. Dan zal ik wel even wachten — laat hij mij oppellen.

Hij legde het toestel weer uit de hand, trok een lade open, nam er een van de los liggende sigaren uit, dik en zwart, bekeek ze een oogenblikje, deed er met een soort snauw den punt af en stak ze aan.

Achterover geleund, met zijn handen in zijn zakken, dampte hij gedurende eenige oogenblikken, stond toen op, en wandelde op zijn gemak naar de deur, die toegang gaf tot een tamelijk klein vertrek, waar de typiste, Nora Colmsford, en een oud grijs mannetje, de kassier, tevens boekhouder, Petre Flannagan gezeten waren, in gezelschap van den kantoorlooper, een knaap van een jaar of veertien met pientere oogen, en gewoonlijk zoo vlug als kwikzilver.

Niet zoodra echter was de tusschendeur opengegaan, of hij zat doodstil voor zijn lessenaartje, schijnbaar ijverig verdiept in het opplakken van postzegels.

Dat was de invloed van de twee grijsgroene bevelende oogen! Het aardige typistetje had het hoofd diep over de machine gebogen, en het was of de oude Flannagan zelfs zijn adem inhield, en maar het liefst in een klein hoekje

had willen wegkruipen als een muisje of in een reet tusschen de planken had willen wegluchten.

Buxton glimlachte. Hij hield ervan gevreesd te worden. Het was hem een genot, te bemerken dat men voor hem kroop, dat men niet durfde ademen in zijn bijzijn. En even lachte hij verachtelijk voor zich heen. Nog nooit immers had hij iemand ontmoet die zijn partij was. Alles en iedereen had hij weten te overwinnen door de kracht van zijn wil. Wie tegenstand bood, hoog of laag, dien wist hij te verpletteren — en hij had het stellige gevoel dat hij nog pas stond aan het begin van zijn weg, dat hij zou groeien in macht en rijkdom.

Hij knikte eventjes goedkeurend, alsof hij die stilte en onbeweeglijkheid prees, en hij maakte zich al gereed om in zijn kantoor terug te gaan, toen hij zich bedacht, zich weer omwendde, en tot den boekhouder zei:

— Apropos Flannagan, hoe zit dat met White? Heeft de schelm nu eindelijk betaald?

— Nog niet mijnheer Buxton! antwoordde de oude man, met een schichtig blik opziende van zijn werk.

— Nog altijd niet? Oh, maar daar zullen wij een stokje voor steken! Die oude dwaas vergist zich, als hij denkt dat ik wissels opkoop louter voor mijn genoegen. Hoe hoog is die wissel van hem?

— Iets meer dan duizend pond, mijnheer!

— Hoe vaak gepresenteerd?

— Ik ben vanmorgen zelf, voor ik hier kwam, voor de vierde maal gegaan, mijnheer. White vroeg een maand uitstel. Hij zei dat het hem volkomen onmogelijk was. Hij wil wel, maar hij kan niet. Zijn vrouw....

— Executeeren! viel Buxton hem met snijdende stem in de rede. Dit wordt te gek. De oude wil mij voor het lapje houden naar het schijnt!

— Maar mijnheer — er valt zoo weinig te executeeren! zeide Flannagan zacht. Zijn zaken gaan niet zoo goed en....

— Zit er voor duizend pond in?

— Dat wel, maar....

— Dan executeeren! herhaalde Buxton tusschen de tanden. Ik houd er geen instelling van liefdadigheid op na! Maak daar vandaag nog werk van. Geloof White dat ik een verzameling aanleg van geprotesteerde wissels? Ho, Ho — Hij zal mij leeren kennen!

En nu ging hij nderdaad heen, de deur ruw achter zich dichtwerpend — en in het kleine kamertje wierpen de kleine typiste en de oude boekhouder elkander een veelbetekenenden blik toe.

En daarop stond de oude man zuchtend op, nam zijn valen, geheel vormeloos geworden hoed van den haak, vulde een actetasch met eenige papieren, en ging heen zonder een woord te spreken.

Buxton echter was, op het hooren van de telefoonschei snel op zijn bureau toegestapt, nam er voor plaats en greep het toestel. En het volgend gesprek — als men het waarlijk dien naam mocht geven — ontspon zich tusschen den zakenman en een ander, aan het einde van de draad, en die telkens eenigen tijd noodig scheen te hebben, alvorens hij kon antwoorden:

— Hallo — spreek ik nu met mijnheer Anderson? Hier Buxton!

— Ja, Anderson zelf. Wat is er van Uw verlangen?

— Mijn verlangen is, je flink wat geld te laten verdienen Anderson!

— U neemt het mij niet kwalijk — maar dat klinkt mij wel wat zonderling in de ooren. Ik meen mij te herinneren dat het bij vroegere gelegenheden andersom was!

— Het verheugt mij dat het geheugen zoo goed blijkt te zijn mijn waarde! Je herinnert je zeker nog wel meer?

Het bleef nu tamelijk lang stil, voor het antwoord op gedempte toon kwam:

— Ik herinner mij zooveel als goed en noodig voor mij is, mijnheer Buxton! Wat is het met dat geld verdienen?

— Luister maar. Jij hebt zeker wel gehoord dat er sprake is van den aanleg van een stuwdam in de Chelmer, ongeveer een mijl stroomopwaarts van Chipping?

— Ja, men praat er over aan de Beurs, deze week.

— Dat werk is aan mij gegund, Anderson. Wat zeg je er wel van?

En in zichzelf voegde hij er grinnkend aan toe:

— Ik gaf er heel wat voor, als ik nu het gezicht van den ouden schurk eens kon zien!

Weer moest hij even wachten voor het antwoord kwam, dat op een eigenaardigen toon gegeven werd:

— Ik zeg er alleen van, mijnheer Buxton, dat ik tot dusverre niet wist, dat U verstand hebt van stuwdammen!

— Dat heb ik ook niet, mijn waarde Anderson! Voor geen roode duit verstand! Maar gelukkig, ik ken menschen, die er ruimschoots verstand van hebben, b.v. Anderson, de Directeur van de Betonmaatschappij! Zeg je niets?

— Begrijp ik U goed, dat U mij de leverantie wil overdragen?

— Tenminste als wij het eens worden over de voorwaarden. Je zult wel begrijpen dat ik er op sta, een behoorlijke winstmarge voor mijzelf te reserveeren!

Het duurde zeker wel tien seconden toen de stem in de telefoon weer klonk:

— Is het U bekend, Buxton, dat ik omstreeks een jaar geleden... een onaangename zaak heb gehad met Bouw- en Woningtoezicht... naar aanleiding van... dat ongelukje met een brugpeiler?

— Mijn waarde Anderson — ik lees immers kranten! Natuurlijk weet ik dat!

— Dus U rekent er op dat ik ditmaal beton van de allerbeste hoedanigheid lever?

Er verscheen een leelijk lachje om de lippen van Buxton toen hij met gedempte stem antwoord gaf:

— Och, men moet nooit te veeleischend zijn! Waartoe zullen wij een werk voor de eeuwigheid stichten? Wij moeten toch aan arbeidsmogelijkheid denken voor dégenen die na ons komen! Kort en goed, Anderson — kun je mij dien stuwdam leveren voor de som van 50.000 pond?

— 50,000?

— Alles inbegrepen! Kant en klaar opgeleverd en zonder hinkende paarden!

— Maar er wordt op de Beurs gezegd, dat de gemeenteraad van Chipping van den laagsten inschrijver nog altijd een som van 100.000 pond sterling verwacht!

— Dan kom men wel eens gelijk hebben! zeide Buxton droogjes. Maar bedenk wel, dat jijzelf geen kans hoegenaamd zoudt hebben om het werk toegewezen te krijgen. Je antecedenten zijn niet van de beste, man! Het zou zelfs noodig zijn dat ik iets verzin om jou achter de schermen te houden, met je stopverf-beton! Bedenk je niet al te lang, of ik mocht eens berouw krijgen!

En ditmaal kwam het antwoord onmiddellijk.

— Ik bedenk me geen oogenblik, ik neem het aan! Vijftigduizend pond! Ik lever het materiaal, de bestekken en de arbeiders. Maar prima werkkrachten zal ik voor die som niet kunnen leveren, anders blijft er te weinig over!

— Maak die stuwdam dat is alles wat ik je vraag! viel Buxton hem ruw in de rede. En kom zoo gauw mogelijk bij me, wij kennen elkander — en ik wil de zaak liefst zwart op wit hebben! En je behoeft je niet te beklagen, oude schelm, want ik weet wel dat je van die 50.000 heel wat zult overhouden!

Met een schittering van zegepraal in de oogen legde hij het toestel weg. Hij deed een

paar trekken aan zijn zware sigaar, en rekte toen zijn geweldige armen uit, met een zucht van tevredenheid.

Dit was nog pas de eerste zet — er zouden er meer volgen — men zou hem aan de beurs naar de oogen gaan zien — hij wilde rijk zijn en machtig, ondanks alles, ten koste van alles!

Maar eensklaps vloog de deur open, en op den drempel verscheen een mooi, jong meisje, met levendige, donkere oogen, en een schrander gezichtje.

Buxton was dadelijk uit zijn stoel opgerazen, zijn gelaat onderging een heele verandering en hij geleek nu volstrekt niet meer op den man die zooeven getelefoneerd had. Er lag een klank van diepe vreugde in zijn stem toen hij zeide, haastig op het meisje toegaan-

de: — Wat is dat Cissy, — kom je den ouden leeuw in zijn hol opzoeken?

— Ik moest hier toch voorbij vader — en ik kom je om wat geld bedelen! Ik moet een nieuw manteltje koopen! Heb je 5 pond voor me?

— Vijf pond voor een mantel? Ha, Ha, wat een dwaasheid! Wat kun je voor vijf pond koopen, ik zal je er tien geven!

— Maar vader — Waarom? Ik heb heel aardige manteltjes gezien voor vijf — Heusch! Waarom zou ik er meer voor uitgeven?

— Omdat ik wil dat mijn dochter als een prinsesje gekleed zal gaan! omdat ik wil dat iedereen je zal benijden. Omdat mijn Cissy een groote rol moet gaan spelen in de wereld!

— Maar vader, daar verlang ik volstrekt niet naar! zei het jonge meisje lachend. Ik heb volstrekt geen koninkrijk bloed in de aderen en ik blijf maar liever die ik ben!

— Stil kind. Je weet niet wat je zegt! legde Buxton haar het zwijgen op. Macht en rijkdom zijn alles. — De rest beteekent niets! Apropos, heb je a geantwoord op de uitnoodiging van de Fenwicks? —

Het meisje scheen even te aarzelen voor ze antwoordde:

— Neen vader, nog niet. Ik wilde het liever afslaan!

— Maar ik wil integendeel dat je het aanneemt! zeide Buxton, en voor een oogenblik kwam er weer een harde trek op zijn gelaat. Hun zoon, Philip heeft bepaald plannen — en hij mag vooral niet voor het hoofd worden gestooten. Hij is een zeer groot vermogen te wachten van zijn vader en vooral ook van zijn grootmoeder.

Cissy maakte zich zachtjes los uit haar vaders armen, die haar omvat hielden en

zeide met zacht verwijt:

— Maar wat komt het geld er nu opaan vader, als ik niets voor dien jongen gevoel! Hij is een leeghoofd en een doordraaier — en dan zeg ik nog het beste van hem!

— Ik weet dat mijn lief meisje wel in staat zou zijn dien knaap reeds in de eerste huwelijksweken behoorlijk te dresseeren! zeide Buxton lachend. Je moet weten dat ik zeer bijzonderlijk op dat huwelijk gesteld ben. Die Fenwick.....

Op dit oogenblik ging de tusschendeur open en de oude Flannagan stak zijn vaal mager hoofd naar binnen, en zei met bevende stem:

— Neem mij niet kwalijk mijnheer — maar wij zullen die zaak van den wissel nog wel even moeten uitstellen....

— Hoe zoo uitstellen? vroeg Buxton ruw. Heeft White betaald of niet?

— Hij kon niet mijnheer — hij heeft zich een kogel door het hoofd geschoten! vannacht naar het schijnt.

Het meisje had een kreet geslaakt, zeer verschrikt en vroeg:

— Wat is dat, vader? Wat is er gebeurd?

— Niets kindje, volstrekt niets! het heeft niets om het lijf; zaken. Ga jij nu maar gauw heen want ik zal het wel druk krijgen. Wacht me om halfeen op den hoek van Marmble Arch, dan gaan we samen lunchen!

En met zacht geweld duwde hij het ver-

schrikte meisje de deur uit. Zijn gelaat was vol diepe groeven en zijn oogen stonden dreigend toen hij tusschen de tanden bromde:

— Hij vergist zich, de oude schelm, als hij denkt dat hij nu de zaken tot een goed einde heeft gebracht! Hij heeft nog een zoon die wij zullen aanspreken! Ga maar aan je werk, Flannagan!

De deur ging zachtjes achter den ouden man dicht. Buxton liet zich in zijn leunstoel neervallen en verzonk in nadenken.

Plotseling wekte de schrille klank van de telefoon hem uit zijn overdenking. Hij greep het toestel en zei knorrig:

— Hier Buxton — met wien?

— Met John Raffles! Het is mij bekend geworden, dat gij hebt ingeschreven voor den bouw van den stuwdam in de Chelmer. Ik wensch dat gij dit onmiddellijk ongedaan zult maken. Zoo niet — dan krijgt ge met mij te doen! Sla mijn bevelen niet in den wind, of het zou U slecht vergaan.

Een kort geklink in het toestel en toen was het stil.

Buxton slaakte een vloek, hij was al bleek geworden en smeedt nijdig het toestel op den haak. Maar toen gromde hij vastberaden voor zich heen:

— Ik zou mij door een avonturier, door een vogelvrij verklaarden bandiet de wet laten voorschrijven? nooit!

Weet U, dat de etiketten der
DUBEC-verpakking recht geven op
Kunstkleurfoto's van filmsterren
in fraaie lijst?

Vraagt Uw winkelier of den fabri-
kant de voorwaarden.

HOOFDSTUK II.

LIEFDE EN GELD.

Een weinig voor half één traden twee goed gekleede heeren uit het hek van Hyde Park, hetwelk dichtbij de oude Londensche Poort is gelegen, die haar naam dankt aan de kostbare steensoort, waaruit zij is opgetrokken, en die alleen maar voor versiering dienst doet. De een kon op het oog een jaar of vijf en zestig zijn, te oordeelen naar zijn lang wit golvend haar, dat hem het uiterlijk gaf van een geleerde, de ander was veel jonger en ook kleiner dan zijn metgezel.

Zij stonden een oogenblik met elkander te praten in de schaduw van de hoogen marmereen poort toen de oude man, die schijnbaar onverschillig had rondgezien onder het spreken, den ander zachtjes met de elleboog aanstootte en zeide:

— Daar is de dochter!

— Een heel mooi meisje!

— En wat meer zegt — een heel goed meisje, Brand. Het levende tegenbeeld van haar vader. Zoo belust als hij is op het aardse slijk, zoo onverschillig schijnt zij daarvoor te zijn en ik erken het, zij is mooi!

Inderdaad was Cissy Buxton zooveen komen aanrijden in een aardig tweezittertje mosgroen gelakt, dat zijzelf gereden, en handig in de file geplaatst had, op de plek waar de auto's daar ter plaatse moeten parkeeren.

En juist toen de jonge man aandachtig en bewonderend naar het ranke figuurtje keek, gebeurde er iets, dat de beide heeren een oogenblik deed zwijgen, en hun opmerkzaamheid nog verscherpte.

Juist toen het meisje was uitgestapt, kwam er van de zijde van Oxford Street een jonge man aanloopen, rijzig, slank van middel en breed van schouders, eenvoudig maar goed gekleed, wiens spierwit gelaat en recht voor zich uitstarende oogen ook de aandacht van anderen scheen te trekken, bij voorbeeld van Cissy, die een gebaar van herkenning maakte en op den jongen man wilde toetreden. Het was echter duidelijk dat hij haar in het geheel niet zag, tenminste hij liep haar haastig voorbij, altijd met dienzelfden verwilderden blik, en datzelfde doodsbleeke, strakke gelaat. Het volgende oogenblik, terwijl zij daar nog stond met het kleine handje vooruit gestoken, was hij reeds in het gewoel verdwenen.

Het meisje zelf was van kleur verschoten en er verscheen een uitdrukking van smartelijke verbazing op haar jong frisch gezichtje. Zij

wendde zich haastig om naar haren wagen schijnbaar om een portier wat beter te sluiten, maar de beide heeren moesten begrijpen dat zij voor onverschillige nieuwsgierigen wilde verbergen wat er in haar omging.

— Was dat de jonge White niet? vroeg op zachten toon, de jonge en blozende metgezel van den eerwaardigen ouden heer.

— Ja Brand! En de jongen jaagt mij vrees aan! De tragische dood van zijn vader schijnt hem sterk te hebben aangegrepen!

— Kent hij Cissy Buxton?

— Dat moet wel! Ik geloof dat zij niet lang geleden voor het eerst met elkander hebben kennis gemaakt. Althans heb ik op een kleine soiree bij mijn vriend Fenwick opgemerkt, dat zij aan elkander werden voorgesteld.

— Maar nu liep hij haar voorbij zonder op haar uitgestoken hand te letten, zonder haar zelfs te zien!

— Dat zou niet zoo'n groot wonder zijn, Brand. — Haar vader heeft den zijne geruïneerd of daar althans het noodige toe bijgedragen! En daarvan moet het arme kind zelf onkundig zijn, anders zou zij hem zeker niet zoo gul de hand ter begroeting hebben uitgestoken! Ik betwijfel echter of hij haar met opzet negeerde. Hij is niet van de soort, die de dochter zou haten om wat de vader deed. Maar daar is mijnheer de aannemer, de zaakwaarnemer zelf!

— Ik ben benieuwd hoe hij je waarschuwing heeft opgenomen!

— Waarschijnlijk niet al te vriendelijk! En als ik hem goed ken, dan zal hij er zich niet aan storen ook!

— Wat bracht je er eigenlijk toe, hem te verbieden om het werk uit te voeren?

— Alleen de wijze, Brand, waarop hij zich die gunning had weten te verzekeren! Ik ken toevallig een lid van den gemeenteraad van Chipping. Mijn landhuis bevindt zich nog geen tien minuten gaans van het dorp. Die goede man zelf was ervan overtuigd dat het werk zou worden gegund aan een aannemersfirma van erkende reputatie. Nu werd er gisteren op de beurs al gefluisterd over zekere intriges in den gemeenteraad, men noemde daarbij den naam van Buxton, en ik wist genoeg. De man staat al maandenlang op mijn „Zwarte lijst”. Ik verdacht hem van allerlei praktijken, die het daglicht niet kunnen velen, ik heb hem geruimen tijd nagegaan, en zoo

kreeg ik de zekerheid, dat hij alleen door een onbehoorlijke knoeierij den aalneg van dien stuwdam heeft weten te verkrijgen. En dat terwijl hij van dat soort zaken niet het minste verstand heeft! En nu verzwijg ik nog maar wat er nog meer achter zit. Ik acht hem tot alles in staat — letterlijk tot alles, om zich meester te maken van dat vervloekte geld — alsof daarin het geluk van deze wereld schuilt. En ik ben hier om hem eens goed te bestudeeren!

— Hoe wist je dat hij hier zou komen?

— Ik had zijn dochter toevallig zijn kantoor zien binnengaan, en dan heeft hij wel vaker de gewoonte met haar te lunchen in Sheppard; zie, ze gaan al binnen! Laten wij hen volgen en zoo dicht mogelijk bij hen gaan zitten. Voor hetkenning behoeft geen vrees te bestaan — Buxton heeft mij nooit gezien, in geen enkele gedaante!

En toen de verkeersagenten wenkte staken John Raffles en Charles Brand, zijn onafscheidelijke vriend de straat over, en gingen op hun beurt het restaurant van Schepppard binnen.

Zoodra zij in het café gezeten waren en zich een goede plaats hadden uitgezocht, begrepen Raffles en Brand dat Cissy zich het kleine voorval van zooveen sterk had aangetrokken, maar er toch blijkbaar met haar vader niet over had gesproken, want diens gezicht stond opgewekt, en hij scheen niet eens de bleekheid en de strakke uitdrukking op het gelaat van zijn kind op te merken.

Een poos lang zeiden de beide vrienden geen woord totdat Brand zachtjes begon:

— Hij schijnt heel veel van zijn dochter te houden!

— En dat is dan ook zijn eenige goede karaktertrek! zeide Raffles grimmig. En dan nog houdt hij van haar op dezelfde wijze als waarop de leeuw van zijn welpen houdt. En ook dat is nog niet goed uitgedrukt — want ik geloof dat de Koning der Woestijn zijn kinderen laat doen wat zij verkiezen! En ik geloof dat Cissy niet zou moeten wagen iets te doen wat tegen zijn verlangen indruischt, tenminste waar het groote zaken betreft! Maar wees nu stil, ik wil iets trachten op te vangen van hun gesprek!

Dat was echter tamelijk moeilijk, want het was vrij druk geworden, en de geheele eetzaal was vervuld van een levendig geroezemoes, dat eigenaardig mengsel van gepraat en vorkgerinkel, gekletter van borden en gelag, dat men vernemen kan in dergelijke zalen.

Maar Raffles had echter een zeer scherp

gehoor, en zoo wist hij dan toch tenminste binnen weinige minuten dat Buxton blijkbaar het voornemen koesterde, over enkele weken persoonlijk naar Chipping te gaan om daar toe te zien dat alles met het werk zijn goeden gang ging.

En dadelijk fronste zich het voorhoofd van Raffles en zijn oogen kregen de harde uitdrukking die Brand zoozeer had leeren vreezen.

— Wat is er? vroeg de jongeman op zachten toon.

— Er is, Brand, dat de schavuit zich niets van mijn verbod aantrekt en de zaak doorzet!

— Maar als je zeker bent, waarschuw dan eenvoudig de Justitie!

— Die mij waarschijnlijk zou vragen of ik niet goed wijs was, Brand! Heb je ooit gehoord dat emand vervolgd wordt voor een misdrijf dat hij nog begaan moet?

— Maar het opzet bestaat toch!

— Best mogelijk — maar zelfs al kon ik dat bewijzen, dan nog zou geen enkele rechter bevoegd zijn, hem daarvoor straf op te leggen.

— Draag dan zorg, dat de eerste zending beton voor den stuwdam door deskundigen onderzocht wordt!

— Dat klinkt al wat beter — maar het is ook niet afdoende. De kerel is buitengewoon sluw, en hij zal wel oppassen, vooral nu hij een waarschuwing heeft ontvangen, dat er op de eerste zendingen van het materiaal volstrekt geen aanmerkingen zijn te maken. En het is nu eenmaal ondoenlijk, daar voortdurend acht op te slaan. Een doorlopende controle is buitengesloten. Voor het overige — je weet wel dat mijn werkwijze eenigszins anders is. Het zou mij weinig baten, den man in handen van de Justitie over te leveren, want dan zou hij mij ontsnappen, voor ik hem zelfs een proefje had kunnen geven van mijn macht. En dan vergeten wij ook nog de dochter op wier onschuldig hoofd een deel zou neerkomen van de schande, die haren vader zou treffen.

— Is hij rijk? vroeg Brand.

— Ja, hij heeft reeds vrij wat bijeen gestolen. Een van die allergevaarlijkste menschen, die den gang van de menschheid naar een betere toekomst versperren, en bijdragen tot de ellende op deze wereld, die veel geringer zou zijn, misschien zelfs niet zou bestaan, als ook deze vampiers niet bestonden! Je herinnert je de zaak van de kali-mijnen op Celebes?

— Men sprak er een paar maanden geleden nog druk over op de beurs.

— Nu — in die ongehoorde zwendelzaak heeft hij een zeer groot aandeel gehad! Hij

wist echter achter de schermen te blijven, en anderen gingen de gevangenis in, terwijl hij het leeuwendeel van de buit opstreek.

— Wat zijn je plannen, Edward?

— Ze zijn nog niet vast omljnd, mijn waarde. Ik zal moeten handelen naar omstandigheden. Maar dat ik Chipping zal bezoeken, binnen kort, dat staat wel vast. En misschien kan ik wel een weinigje voor Voorzienigheid spelen, ten aanzien van die ongelukkige jongelieden, waarvan er een op zoo wreede wijze getroffen is in zijn vader! Toen wij hem zoo bleek over het plein op ons toe zagen komen, had hij misschien juist een bezoek gebracht aan het kantoor van Buxton, maar ik betwijfel of hij hem daar wel heeft aangetroffen — want ik vrees dat anders het gelaat van onzen man van die ontmoeting wel de sporen zou dragen! De jonge White staat bekend als zeer driftig, en hij had zijn vader zeer lief. Natuurlijk beschouwt hij Buxton als de voornaamste bewerker van het noodlottig uiteinde van zijn vader.

— Dan zal hij ook nooit de dochter kunnen huwen! meende Brand.

— Als hij om die reden van een huwelijk afzag, Brand, dan zou hij getuigenis afleggen van een kleinzieligheid, waartoe ik hem niet in staat acht. Want in ieder geval is de dochter niet aansprakelijk voor de daden van den vader. Tenslotte — wie zegt ons eigenlijk dat hij haar lief heeft? Dat is maar een veronderstelling, die zeer goed onjuist kan blijken te zijn — Dat zijn echter van hem houdt — dat staat wel vast.

Weer zwegen de beide vrienden een oogenblikje, en Brand zag aan de gespannen uitdrukking op het gelaat van den grooten avonturier, dat Raffles zijn uiterste best deed iets op te vangen van het gesprek tusschen vader en dochter. Het liep echter over onbeduidende dingen, over kleederen en auto's, en een bezoek aan een concertzaal voor dien avond.

Raffles keek nadenkend voor zich uit, raadpleegde zijn horloge, gaf Brand een wenk, die aanstonds betaalde, en een oogenblikje later stonden zij weer op straat, de zoogenaamde geleerde en zijn jonge vriend.

— Zij gaan vanavond naar een concert! zei Raffles, kortaf en op zachten toon.

— Wat zou dat?

— Dat zou — dat de gelegenheid dus heel gunstig is, om een bezoek te brengen aan zijn particuliere woning!

— Maar dat is gevaarlijk! zeide Brand verschrikt. Er is een bediende die in het huis slaapt en het andere personeel zal zoo vroeg

in den avond wel niet weggaan.

— Dat doet het zeker wel als de meester en zijn dochter toch den geheelen avond uit zijn. Wat den ouden bediende betreft — hij komt er niets op aan, want wij zullen hem wel onschadelijk weten te maken.

— Heb je het op de brandkast gemunt?

— Neen, niet in de eerste plaats, maar ik hoop, goed verborgen natuurlijk wel eenige papiertjes te vinden, die mij een zekere macht over hem verleen, als ik ze in mijn bezit heb. Het geld komt later — als hij er wat meer van heeft! Ik geloof namelijk, dat hij zich wel vooruit zal laten betalen voor het werk aan den stuwdam!

— Maar dat is geen usance, zeide Brand.

— Mogelijk — dan zal Buxton er een usance van maken, wat hem betreft. Die burgemeester van Chipping, Drexler, schijnt absoluut zijn werktuig te zijn — tegen zijn zin, wel te verstaan. De man moet naar zijn pijpen dansen en heeft er voor gezorgd dat de meerderheid van den Gemeenteraad op zijn hand is.

— Maar hoe weet je dat alles in 's hemelsnaam? vroeg Brand verbaasd.

— Dat behoeft je niet te verwonderen, ik heb altijd veel belang gesteld in de zaken van het dorp, dat zoo dicht bij een van mijn landhuizen ligt en ik heb bij den ouden waard uit „De Druiventros” heel wat merkwaardige dingen vernomen. De redeneering van Buxton is natuurlijk, dat de zaken wel eens scheef konden gaan en dan heeft hij althans zijn betaling binnen. Hij rekent er stellig op, naar het schijnt, dat Drexler hem tot iederen prijs de hand boven het hoofd zal houden. Ik kom tot de gevolgtrekking dat hij dingen van dien man weet, die hem noodlottig zouden kunnen worden indien zij algemeen bekend werden. En daarom, Brand, zullen wij ook bij dien Burgemeester eens een van die bezoeken brengen, welke men nooit van tevoren aankondigt, en die daarom menigmaal des te meer vruchten afwerpen. En kom nu mede, want er zal wel het een en ander voor te bereiden zijn.

Wanneer de Koning der Avonturiers ooit een dergelijk plan op touw zette, dan koos hij meestal tot zijn „operatiebasis” een oud huis in de Victoriastreet hetwelk twee ingangen had en dat door zijn geheele ligging en inrichting, uitnemend geschikt was voor het doel.

Ook ditmaal begaven de beide vrienden zich daar laat in den middag heen, zochten uit het arsenaal van hulpmiddelen bijeen, wat zij meenden noodig te hebben en gingen toen

rustig dineeren in een der hotels in de buurt.

Het was reeds ver over negenen, toen zij de eetzaal verlieten, zich weder naar de Victoria-street begaven en daar de reistasschen haalden, die zij des middags gevuld hadden.

Beide vrienden hadden zich ditmaal volkomen onkenbaar gemaakt, door het omhangen van eerwaardige baarden, die heel gemakkelijk, als het moest, afgedaan en in den zak gestoken konden worden.

Van hun standpunt beschouwd, waren de omstandigheden zeer gunstig, want het huis van Buxton, dat hij pas kort geleden had betrokken en waar overdag een huishoudster den scepter zwaaide, daar hij reeds sedert een jaar of tien weduwnaar was, was gelegen in een zeer stille, deftige straat waar op dat uur van den avond zeker al heel weinig verkeer zou zijn.

Wat het uiterlijk betreft, zij zagen er uit als lieden die zooeven van een trein kwamen, in wijde reisjassen en met een gemakkelijken deukhoed op het hoofd.

Toen Raffles zonder de minste aarzeling op de schel drukte, was er heinde en ver in de duistere straat geen levende ziel te bespeuren, met uitzondering van een eenzamen heer, op een vijftigtal meters afstand, die zich met langzame schreden verwijderde.

De deur werd na eenige oogenblikken geopend door een bediende, die wel wat verbaasd keek naar die onverwachte, hem onbekende bezoekers, in hun reiskleeren.

— Wat is er van uw verlangen, mijnheer? vroeg hij, de deur op een kier openhoudend.

— Ik wilde mijnheer Buxton aanstonds spreken, gaf Raffles ten antwoord.

— Dan zult gij morgen moeten terugkomen, mijnheer. Mijnheer Buxton en de jongevrou zijn naar een concert en komen pas laat terug. Maar wat beteekent dat?

Deze vraag werd gedaan, naar aanleiding van een snelle beweging van Raffles, die zijn voet tusschen de deur had gezet en ze nu kalmpjes verder openduwde, door Brand op den voet gevolgd, die geen enkele van Raffles' gebaren uit het oog had verloren.

De deur was reeds achter den jongeman gesloten, toen de verschrikte bediende, die heel bleek om den neus was geworden, uitriep:

— Wilt gij mij zeggen wat dit te beduiden heeft? Moet ik soms om hulp roepen?

— Dat zou ik je sterk ontraden, goede vriend, antwoordde Raffles kalm. Ik zou je eerder op het hart willen drukken, geen geluid te maken, niet het minste, tenzij je ons zoudt

willen dwingen tot het nemen van krasse maatregelen, waartoe ik slechts zeer ongaarne zou overgaan. Ga daar zitten, en beweeg je niet, en kijk ook vooral niet zoo schuin naar de telefoon, want die wordt binnen enkele tellen toch buiten werking gesteld. Ik geef je de verzekering dat je volstrekt niets te duchten hebt, als je je rustig houdt.

— Zijn-zijn-zijn jullie inbrekers? vroeg de bediende die krijtwit was geworden, en nauwelijks uit zijn woorden kon komen.

— Nu, die benaming klinkt wel wat fors, vooral nu wij niets gebroken hebben! antwoordde Raffles glimlachend. Maar iets dergelijks zijn wij toch wel. En wees nu zoo goed even toe te laten, dat we je beletten te schreeuwen, en het je gemakkelijk maken, zonder gewetenswroeging aanwezig te zijn bij onze kleine inspectietocht?

De bediende wel inziende dat elk verzet hier vruchteloos was, — hij had de kleinste der beide mannen reeds een veelbeteekende beweging naar zijn jaszak zien maken, — liet toe dat zijn armen hem stevig op den rug werden gebonden, zonder hem pijn te veroorzaken, maar toch zoo, dat hij zich volstrekt niet kon verroeren. Ook zijn enkels werden met een touw bijeengebonden en hij kreeg een prop in den mond.

En al was zijn toestand verre van benijdenswaardig, hij moest, ondanks zichzelf, de vakkundige vlugheid en handigheid bewonderen, waarmede die twee gebaarde schelmen hem binnen weinig tellen, zoowel het bewegen als het schreeuwen hadden onmogelijk gemaakt.

Raffles laadde den nu onschadelijk gemaakten man zonder omwegen op zijn schouder, als een zak goed, als iemand die het huis zeer goed kent, onmiddellijk de trap te beklimmen naar de eerste verdieping, terwijl Brand even achterbleef om met een paar handgrepen de telefoon onbruikbaar te maken.

Zonder zich een oogenblik op te houden, trad Raffles, terwijl Brand den lichtschakelaar omdraaide, een vertrek binnen, dat, blijkens de inrichting, de particuliere werkkamer van Buxton moest zijn.

Raffles legde zijn vrachtje in een clubfauteuil en ging aanstonds de overgordijnen voor de ramen sluiten. Hij keek eens rond, knikte tevreden, maar plotseling scheen hem iets in te vallen en hij zeide tot Brand:

— Maak jij eens een ronde door het huis, en overtuig je, dat wij onmogelijk gestoord kunnen worden. Het is niet geheel ondenkbaar dat de oude huishoudster later is gebleven dan gewoonlijk, en ik zou haar tot geen

prijs aan het schrikken willen maken ! Maak niet te veel licht, men zou het aan de tuinzijde kunnen zien, en daar is, indien ik mij niet vergis, de woning van den chauffeur.

Brand sloop dadelijk als een schaduw het vertrek uit, om aan de opdracht te gaan voldoen, en Raffles bleef alleen met den weerloozen bediende ; hij keek opnieuw rond, waarbij zijn blikken tenslotte gevestigd bleven op het schrijfbureau, dat tusschen de beide ramen stond.

Hij knipte het licht van de leeslamp aan, bekeek den vloielegger eens, louter uit gewoonte, las met behulp van een zakspiegeltje de nog zichtbare letters, die op het vloei stonden afgedrukt, haalde de schouders op, en bromde minachtend voor zich heen :

—Nog altijd minnebriefjes ! En die man heeft een volwassen, huwbare dochter.

Hij trok een paar laden open, die niet waren

afgesloten, rommelde vlug even in de papieren, die daar inlagen, deed ze ongeduldig weer dicht en maakte zich gereed het meubel eens wat nauwkeuriger te onderzoeken, toen een licht gerucht bij een tusschendeur, die naar een aangrenzend vertrek voerde, hem snel het hoofd deed omwenden.

— Handen op ! klonk een scherpe, bevelende stem.

Op den deurdrempel stond een jongen, krachtig gebouwden man, die een kleine browning gericht hield op het hoofd van Raffles, met zooveel nauwkeurigheid, dat er geen twijfel mogelijk was aan den afloop, indien hij den trekker zou overhalen.

Er kwam een ietwat verbaasde, maar volstrekt niet verschrikte uitdrukking op het gelaat van Raffles.

De man op den drempel was Richard White.

DUBEC-RECLAME.

Thans worden uitgereikt:
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire
Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

HOOFDSTUK III.

TRANSACTIES.

Zonder zich in het minst te overhaasten, zonder een spoor van vrees te toonen, zette Raffles de handen in de zijde, en filosofeerde :

— Het is dus wel duidelijk, dat zelfs een langdurige beoefening van mijn beroep niet vrijwaart tegen ezeltigheden ! Ik moet het een of ander vergeten hebben, anders ware Uw hier-zijn onverklaarbaar !

— Handen op ! zeg ik nog eens, beval de jonge man, met een hard, strak gezicht. En denk er om dat ik niet geksheer.

— Wel, als gij dat volstrekt noodig acht, wil ik wel aan die uitnoodiging voldoen, zeide Raffles, nog altijd glimlachend, en tegelijkertijd gingen zijn armen langzaam de hoogte in. Dan waart gij misschien wel die eenzame wandelaar, dien wij over het hoofd hebben gezien ?

— Ik geloof dat het vragen eerder aan mij is !

— Aangebeld of door een raam geklommen ? ging Raffles onverstoorbaar voort. En dat met een revolver op zak ! Ik weet het niet, maar ik geloof dat mijnheer White heel verstandig deed, vanavond uithuizig te zijn.

— Genoeg gepraat ! viel White hem ruw in de rede. Ik weet niet waarom je je met mijn zaken bemoeit. Ga daar van de tafel weg, dan zal ik de politie telefoneeren.

— Maar dat is erg onrechtvaardig, mijn waarde heer White ! ging Raffles zeer bedaard voort. Alles wel beschouwd, is u zelf hier niet op een regelmatige wijze binnengekomen ?

— Dat zijn uw zaken niet ! herhaal ik nog eens. En ga nu van de tafel weg, of . . .

Verder kwam hij niet. Een hevige, korte en felle slag tegen zijn rechter elleboog deed de browning uit zijn hand vliegen en een heel eind verder neerkomen op het dikke tapijt.

White wendde zich woedend om en keek juist in het ronde, dreigende gat van een groote revolver die een baardig man op hem gericht hield, die nu bedaard tot hem zeide :

— Ga de kamer binnen, en houdt je kalm, als je niet wilt dat deze revolver afgaat.

Raffles, die Brand reeds lang gezien had, maar die zijn gelaat meesterlijk in bedwang had weten te houden, liet met een lachje zijn armen weer zakken, en zei, tastend naar zijn sigarettenkoker :

— Ja, dat zijn zoo de ups and downs van den inbreker, ziet gij ! Vandaag hoog te paard, morgen in het slijk ! Het eene oogenblik kan de dood ons bedreigen en het volgen

de dreigen wij ermede !

Hij was, zonder zich in het minst te haasten, naar de plek gegaan, waar de browning gevallen was, raapte het wapen op, onderzocht het even en floot zachtjes.

Toen keek hij White scherp aan, en vroeg met een veranderde, harde stem :

— Waren die zeven kogels voor Buxton bestemd White ? Geef antwoord, gij kunt waarlijk niet beter doen.

— Neen ! Ik ben geen moordenaar ! antwoordde White schor. Ik had hem alleen maar willen dreigen ! Ik kwam hier om om hem iets af te vergen ! Papieren !

— Wel, dan waren wij dus bijna in hetzelfde schuitje ! hernam Raffles thans glimlachend.

— Maar wie zijt gij, dat ge zoo met mij spreekt ? vroeg White, de beide baardige mannen om beurten onderzoekend aanziende. Gij maakt volstrekt niet den indruk dan ordinaire inbrekers.

— Hulde voor dit schrandere inzicht, deze menschenkennis ! zeide Raffles met een buiging. Ik geloof ook niet dat wij dat zijn, mijnheer White.

— Gij kent mij ? Hoe is dat mogelijk ?

— O, dat is toeval ! Wij hebben u vroeger wel eens gezien. Wij weten tamelijk veel van U. Gij zegt dat Buxton uw vader tot wanhoop, tot zelfmoord heeft gedreven !

— Dat heeft hij ook ! riep de jongeman op woesten toon en zijn knap geaat vertrok zich krampachtig. Mijn vader had dit nooit gedaan, als die onmenselijke schurk nog wat geduld had willen hebben. De wissel die hij presenteerde, was de laatste knotsslag.

— En nu kwaamt gij hier, om dien wissel op te eischen ?

— Neen. Ik wil mijn uiterste best doen, hem te betalen ! Maar hij moet brieven van mijn vader hebben, die ik — die mijn moeder en ik willen terug hebben — er is daarin sprake . . .

Hij hield op, plotseling vuurrood geworden, en met een zoo'n smartelijke uitdrukking op het gelaat dat Brand diep medelijden met den jongeman kreeg.

— Zoo, dus hij ook al ! bromde Raffles voor zich heen. Misschien heeft uw vader diensten aangeboden, in ruil voor den wissel, die onze wet . . . nu, ik ga hier liever niet verder op door. In ieder geval zijt gij daar niet aansprakelijk voor en ik kan mij begrijpen dat een man in den ongelukkigigen toestand van

uw vader... och, laten wij er het zwijgen toe doen. Gij zult de brieven terug hebben. Laat ons rustig begaan, want ook wij hebben hier het een en ander te verrichten, en deze bediende zal in geen geval later mogen verklaren, dat gij ook maar een vinger hebt uitgestoken naar deze schrijftafel. Gij zijt buitengewoon onvoorzichtig geweest, mijnheer White. Hebt gij wel aan de gevolgen gedacht? Hebt gij ook niet gedacht aan, aan anderen?

— Ik deed het hoofdzakelijk voor mijn moeder — antwoordde White kortaf.

— Er zijn ook nog andere vrouwen, zeide Raffles, op een voor hem zeer zachten toon.

White richtte zich zoo hoog mogelijk op, en zeide koeltjes:

— Ik weet niet wie gij zijt, mijnheer, maar ik ontzeg u het recht, u te mengen in zaken die u niet aangaan, of mij uw oordeel op te dringen. Ik geloof te raden wat gij bedoelt, en ik volsta met u te verzekeren, dat mij de gedachte aan Mejuffrouw Buxton volstrekt niet zou weerhouden haren vader te tuchtigen, als ik dat maar kon! En heb ik eenmaal de papieren, dan is hij nog niet van mij af! Ik zal hem uitdagen en als hij niet durft vechten, dan zal ik hem met een rijzweep afranselen.

— Het arme meisje, hij geeft volstrekt niets om haar! dacht Brand. Nu, misschien is het ook maar beter zoo.

Raffles, die Richard White, terwijl deze sprak, aandachtig was blijven gadeslaan, zeide nu zacht, maar bevelend:

— Ga daar zitten, en denk er aan, dat gij geen enkele beweging maakt. En jij daar vriend, die daar zoo ongemakkelijk in je stoel ligt, zie goed toe, dat mijn vriend en ik hier dit meubel onderzoeken, en dat mijnheer White machteloos moet toezien! Hij zou het dolgraag beletten, merk je wel, maar hij kan niet, de arme jongen! Een met scherp geladen revolver belet het hem!

En op fluisterenden, voor White alleen hoorbaren toon, voegde hij er aan toe:

— En denk er wel om, dat gij niet door een raam zijt binnengeklommen, maar eenvoudig door de voordeur zijt binnengegaan, die wij, domkoppen, bij ongeluk op een kier hadden laten staan. Ons binnengaan had uw argwaan gaande gemaakt, en daar gij mijnheer Buxton, kendet, hebt gij u willen overtuigen dat alles in orde was. Ziezoo, en nu aan het werk!

De schrijftafel was een zeer oud en stevig meubel, maar het was niet meer dan een stukje speelgoed in de handen van een zoo ervaren kenner als Raffles.

Een paar nauwkeurige opmetingen en de

toepassing van enkele instrumenten, waren voldoende hem de plek te onthullen, waar zich een geheime lade bevond en deze te openen.

Zij bleek inderdaad vrij wat papieren te bevatten, die Raffles vlug begon te schiften, terwijl Brand met zijn revolver White in bedwang hield, louter voor de leuze want het was duidelijk dat de jongeman er zelfs niet aan dacht, die twee zonderlinge snuffelaars in hun arbeid te storen!

Na enkele minuten trad Raffles glimlachend op White toe, en zeide heel zachtjes na Brand een knipoogje te hebben gegeven, die dadelijk op luïden toon tot den bediende begon te spreken:

— Ik heb alles wat ik noodig heb! Meer dan ik kon verlangen! Spreek mij nu niet tegen, en doe wat ik u luid zal bevelen. Wacht mij echter op den hoek van de straat, wij hebben met elkander te spreken. Werkelijk, ik ben uw vriend, en dat zal u spoedig genoeg blijken.

Raffles had de papieren handig in zijn zak laten glijden, keerde nu weer naar het bureau terug en vond in een andere lade een paar rollen goud geld en een pakje bankbiljetten, dat hij zich zonder eenig gewetensbezwaar toeëigende.

— En nu zal ik u moeten verzoeken, mijnheer White, voor ons uit te loopen, en geen grapjes te maken, beval Raffles luid en dreigend. Bedenk, dat een revolverloop u in den nek ziet.

Vervolgens wendde hij zich tot den bediende, begon de touwen een weinig lossen te maken, en zeide vriendelijk:

— Het spijt mij, goede man, maar we zullen je toch een kwartiertje werk moeten geven om je vrij te maken. Dat is ruimschoots voor ons voldoende, om ons onvindbaar te maken. Je zult je nu wel haasten, je meester telefonisch op de hoogte te gaan brengen wat hier gebeurd is. Deel hem dan de waarheid en niets dan de waarheid mede. Je zult zelf wel weten hoever je gaan kunt en wat je te spreken en te zwijgen hebt. Ben je hier allang in dienst?

— Meer dan acht jaren, mijnheer! hakte de bediende, uit wiens mond Raffles intuschen de prop had genomen.

— Je houdt veel van je meesteres?

— Iedereen hier in huis houdt veel van haar. Als zij er niet was, zou ik zeker al lang zijn weggegaan.

Raffles keek den bediende op een eigenaardige wijze strak aan, en zeide toen nogmaals, nu met zijn mond vlak bij diens oor:

— Dan zul je ook heel zeker weten wat je te zwijgen hebt! En bedenk maar, dat alles

misschien voor haar nog wel goed kan worden!

Hij richtte zich op, en besloot luid:

— En je kunt aan je meester zeggen, dat John Raffles hier is geweest, en dat ik niet gekomen zou zijn als hij zich wat meer om mijn waarschuwing had bekommerd. Hij zal wel weten wat ik daarmee bedoel.

Hij duwde den doek weer in den mond van den man, opdat hij niet uit het raam om hulp zou kunnen schreeuwen, alvorens hij en Brand op een veiligen afstand waren. Daarna verliet het drietal het vertrek, en begaf zich haastig naar de vestibule. Daar gekomen stak Raffles White eenige papieren toe, en zeide ernstig:

— Neem deze papieren — het zijn de brieven die Uw vader zouden kunnen compromitteren en laat de bestraffing van Buxton aan mij over. Ik sta buiten de Wet, gij echter niet. En ik kan dingen doen, die gij onmogelijk zoudt kunnen verrichten. Daarenboven zijt gij nog jong en gij hebt het volste recht op wat menschelijk geluk. Wilt gij mij zeggen wat uw beroep is?

— Ik ben werktuigkundige!

— Zult ge mij beloven, dat gij afziet van iedere poging om Buxton te straffen?

— Neen! antwoordde Richard White kortaf. Die belofte kan ik u onmogelijk geven. Hij is een schurk en al ben ik u dankbaar voor deze brieven, hij heeft toch den dood van mijn vader op zijn geweten, en dat kan ik onmogelijk vergeten.

Raffles schudde zwijgend het hoofd en hernam toen zacht:

— Gij zult u nog bedenken. Die wissel van Buxton is de druppel geweest die de emmer liet overloopen, en al is hij een fielt, gij moogt het droevig uiteinde van uw vader toch niet uitsluitend aan hem wijten. Ook zonder dien laatsten wissel...

— Daar heb ik mijn eigen opvatting van!

viel de jongeman hem koppig in de rede. Wenscht gij nog niets van mij?

— Ik wensch alleen dat gij u zult bedenken, en rustig zult overwegen wat u te doen staat. En dan, zou ik u gaarne van dienst willen zijn!

— Ik heb niemands diensten noodig!

— Maar als gij werkelijk uw vak kent, dan zou ik u kunnen helpen aan een betrekking, ik zou uw voorspraak kunnen zijn! Raffles is machtig, bedenk dat!

— Wat ik mij ten doel stel, dat wil ik geheel alleen bereiken door eigen kracht! gaf Richard trotsch ten antwoord. Ik waardeer uw aanbod, terwijl ik het afsla.

Er verscheen voor een oogenblik een heldere glans in de oogen van Raffles. Toen zeide hij eenvoudig:

— Gij zijt een man in de goede beteekenis van het woord. Nu, ik dring u natuurlijk mijn diensten niet op. Doe dan wat gij wilt. Bedenk slechts, dat er hier in het groote Londen een jong meisje is, dat... veel belang in u stelt, en dat toch zeker niet mag lijden door de slechtheid van haren vader.

Een oogenblik scheen Richard in tweestrijd te zijn, en leek het, alsof hij iets wilde zeggen, misschien wel zijn hart uitstorten, toen draaide hij zich haastig om, na de beide mannen kort te hebben toegeknikt, die zoo eensklaps in zijn leven waren gekomen, en verdween toen met groote, haastige stappen in de duisternis.

En het was tijd, want lang voor hij verwacht werd, keerde Buxton met zijn dochter in zijn fraaie auto terug.

De wagen kwam juist om den hoek aanrijden en. Raffles en Brand hadden maar juist den tijd zich in een duistere zijstraat in veiligheid te brengen.

Indien Buxton tien minuten eerder was gekomen, zouden de zaken waarschijnlijk een geheel anderen loop hebben genomen!

DUBEC-RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
winkel of bij den fabrikant.

HOOFDSTUK IV.

DE CHIPPING.

Nog geen week later waren, alsof er niets gebeurd was, de toebereidselen voor het werk bij Chipping, al in vollen gang.

De aannemers wilden blijkbaar spoed achter het werk zetten.

Het spreekt vanzelf dat Buxton de inbraak had aangegeven, en de politie, door de vrij verwarde verklaringen van den bediende geholpen, had een uitgebreid onderzoek ingesteld, met hetzelfde negatieve resultaat, dat het steeds had, wanneer de naam van John Raffles er in gemengd werd.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat de jonge White reeds vroeg in den volgende morgen bij den Commissaris van Politie werd ontboden. De bediende had natuurlijk zijn naam genoemd, maar Richard hield zich aan de instructies van Raffles, althans in dit opzicht, en verklaarde kalmweg dat hij de voordeur had zien aanstaan, in het langsloopen, wantrouwen had gekregen en was binnengegaan, om te zien of alles in het huis van Buxton in orde was.

De Commissaris, niet van de domsten, vestigde er de aandacht van White op, dat het geen gewoonte is zich te bekommeren om de veiligheid van een man als die man den dood van een geliefden vader wellicht veroorzaakt heeft, maar Richard bleef kalmjes bij zijn verklaring en daar er natuurlijk geen sprake kon zijn van samenwerking met den grooten Avonturier die nooit een anderen helper had gehad dan zijn geheimzinnigen vriend, zoo was de Justitie wel verplicht den jongeman weder te laten gaan, zonder iets tegen hem te kunnen ondernemen.

Het viel volstrekt niet te bewijzen, dat hij inbraak had gepleegd, want al vond men ook een verbroken sluiting aan een raam, het was zeer goed mogelijk dat Raffles op die plek aanvankelijk getracht had binnen te dringen. En tenslotte moest de bediende naar waarheid getuigen, dat White begonnen was den eenen brutalen indringer met zijn revolver te bedreigen. Die laatsten hadden goud en bankpapier gestolen, maar hij had White zelf met leege handen zien heengaan, en hem zelfs door de beide anderen zien weggagen.

Ongetwijfeld bleef alles een beetje verdacht, maar schuld viel hier niet te bewijzen, en men moest den ongen White laten gaan, die zelf zeer spaarzaam was in zijn mededeelingen.

Buxton echter liet het hier natuurlijk niet bij, en kwam woedend verklaren dat hij gewichtige papieren miste, waaronder er waren die van White van belang konden zijn, zonder zich echter in details te willen begeven.

Dat was zijn geheim, naar hij zeide, waarmee anderen niets te maken hadden.

Misschien zou de Commissaris nog eens op de zaak zijn teruggekomen, als Buxton dadelijk ronduit gezegd had van welke soort de brieven waren, welke de oude White tot hem gericht had. Nu hij daaromtrent zweeg, mocht de Politie dien zoon niet langer vasthouden.

Om haar geweten gerust te stellen, deed de politie nog onderzoek naar de beide baardige mannen, ondervroeg bewoners van de straat waarin het huis van Buxton gelegen was, tele oneerde tientallen tooneelkappers, en werkte heel hard, in de stellige wetenschap dat al die arbeid nutteloos, en verloren moeite was.

Raffles was niet de man, die pruiken of baarden ging huren of koopen bij een kapper! Hij had al die vermommingen in zijn bezit, en zij waren van een uitmuntende hoedanigheid.

Men kon een paar vingerafdrukken nemen, maar wat hielp het, daar men wel zeker was den man die ze gemaakt had, toch nooit in handen te krijgen?

Die inbraak moest dus ook al worden ingeschreven op het lange register van onopgehelderde misdrijven, die op naam stonden van John Raffles, en Buxton, knarsetandend van woede, moest er zich in schikken, dat hij ruim twaalfhonderd pond sterling armer was geworden.

Een oogenblikje be kroop hem nog de lust een particulieren detective in den arm te nemen, maar spoedig liet hij dit voornemen weer varen. Hij moest nu zijn gedachten concentreeren op het groote werk dat hem met een enkelen slag een zeer groot fortuin moest opleveren.

Al es ging met den verbijsterenden spoed, die steeds betracht wordt, als het zulke verdachte duistere zaken betreft. De gunning werd er in een geheime zitting van den Gemeenteraad van Chipping doorgesleept, en nog denzel den dag waren de noodige arbeiders werkbazen, en zorgvuldig uitgezochte opzichters door Anderson aangenomen; deze vertrok zelf dadelijk naar Chipping met een staf van opmeters en werktuigkundi-

gen, teneinde de eerste werkzaamheden te verrichten en reeds twee dagen later werd er begonnen met den bouw van arbeiderskeeten, van hout en plaatijzer, die vlak bij het terrein zelf zouden worden opgebouwd.

De Chelmer is op dat punt ternauwernood honderd en tien meters breed, en het doel van den stuwdam was hier den loop van het riviertje te stuiten, teneinde haar water te dwingen een kunstmatig meer te vormen met een hoogen waterstand, dat bestemd was voor de watervoorziening van een aantal dorpen in den omtrek, zoowel als voor bevoeiingsdoeleinden.

Het zou een mooi, een goed en nuttig werk hebben kunnen zijn, en de hebzucht van een enkel mensch verlaagde het tot een speculatie, tot een spel met menschenlevens.

De keeten stonden binnen vier dagen over-eind, gereed om de arbeiders te ontvangen, waarvan er voorloopig een zestigtal waren aangenomen. De teekeningen waren met ongehoorde snelheid gereed gekomen. Het was alsof een geheimzinnige macht allen tot waanzinnigen spoed aandreef.

Men zou reeds een week na de gunning beginnen met het heiwerk voor den houten dam, den werkkuil, die droog gepompt zou worden, zoodat men gemakkelijk met de betonstortingen van het fundament op den riviërbodem zou kunnen beginnen.

Eerst zou de eene helft, daarna de andere van de rivier op deze wijze worden behandeld.

Buxton zelf had een klein optrekje gehuurd bij Chipping, en reisde herhaaldelijk heen en weer tusschen Londen en dat plaatsje, soms per trein, maar meestal in zijn auto. Reeds een paar malen had Cissy hem bij zulk een tocht vergezeld.

Juist twee weken na de gunning van het werk begon men reeds met het inslaan van de sterke eiken planken, die de werkkuil moesten vormen. Vroeg in den morgen van dien dag liepen er twee arbeiders over den lommerrijken grintweg, die uit het Zuiden komend, naar Chipping voert, met dien eigenaardigen, slenterenden gang, die maar al te duidelijk aantoonde, dat zij wel arbeiders heeten, maar het inderdaad niet zijn, omdat zij niets te arbeiden hebben.

De een stak bijna een hoofd boven zijn makker uit, en beiden hadden die verweerde gezichten, die getuigenis afleggen van een lang verblijf in de buitenlucht. Zij droegen een blauwe boezeroen, een versleten jasje daar overheen, een halsdoek en hun Manchester broek was onder de knieën dichtgebonden met een touw.

Beiden droegen een bliken koffiekkan en wat boterhammen in een courant.

Het was heel stil om hen heen en alleen maar heel in de verte bewogen zich over den akker de kleine figuurtjes van de boerenknechts die daar bezig waren.

Zij liepen stroomopwaarts van de plek waar de dam in de rivier zou worden gelegd en zelfs een leek kon wel begrijpen, welk een verschil het zou maken voor den landbouw, wanneer men het water in de ondiepe rivier dwong eenige meters hooger te stijgen, en een groot meer te vormen in een soort van natuurlijke kom die daartoe als voorbeschikt leek, en waarop dit oogenblik niets anders groeide dan wat dor, kort gras.

Zij kregen de spitse torentjes van het kleine kerkje van Chipping reeds in het oog, toen de kleinste van de beide arbeiders begon; blijkbaar na zich te hebben overtuigd dat niemand hen kon beluisteren:

— Gelooft je nu waarlijk, Edward? dat dit zonderlinge uitstapje eenig nut zal afwerpen?

— Ja, dat geloof ik, Brand! Het was werkelijk het beste, wanneer wij zoo dicht mogelijk bij de bron waren, waaruit al het kwaad voortvloeit. Indien ik er slechts in kan slagen, dien Buxton op heeterdaad te betrappen, dan ben ik tevreden, en dan zal dit korte tijdperk van ontberingen rijke vruchten dragen.

— Maar er valt niets te betrappen. Hij zal de schuld eenvoudig afwentelen op Anderson, en die zal niets durven zeggen, die zal toch zeker nooit bekennen dat zijn beton niet deugt.

— Hij zal het niet kunnen loochenen, als het onderzocht wordt.

— Maar dat zal juist niet worden toegestaan! Niet later dan gisteren immers zijn we er achter gekomen, dat er nu al zoogenaamde controleurs zijn benoemd, notabene door den burgemeester zelf, ware werktuigen van Buxton, en die zullen zweren, dat het beton voortreffelijk is, ook al zou ze nog niets eens deugen om er een hondenhok van te bouwen.

— Je raakt hier het kardinale punt aan, Brand. Ik geloof dat alles draait om Drexler, den Burgemeester. Als die maar vrij was, en niet naar de pijpen van Buxton behoefde te dansen, dan zou misschien de geheele zaak dadelijk als een kaartenhuis ineenvallen. En ik ben juist hier om te pogen te doorgronden, waardoor de burgemeester in de macht is geraakt van Buxton. Kunnen wij dien Burgemeester eenmaal vrij maken, dan is Buxton verloren, daar ben ik zeker van.

— Maar je hebt de bekentenis van Drexler,

die je in het schrijfbureau van Buxton vond.

— Die heb ik, en dat is inderdaad een stuk van waarde maar het is helaas niet voldoende. In dien brief is sprake van nog andere stukken, die Drexler letterlijk op zijn knieën smeekt hem te willen teruggeven, en die Buxton bepaald nog in zijn bezit moet hebben, en die moeten wel van heel groot belang zijn, dat hij ze zelfs niet durfde toevertrouwen aan de geheime lade in zijn schrijftafel. En dat hij met die papieren Drexler volkomen in bedwang heeft, dat blijkt reeds uit het feit, dat hij met den bouw heeft durven beginnen.

— Maar Anderson? Je hebt toch alles gevonden wat op dien zwakkeling betrekking had?

— Alles! En wat dat betreft, zou ik den aannemer die het beton verstrekt, onmiddellijk aan de kaak kunnen stellen en onmogelijk maken. Maar dat zou ook al bitter weinig helpen, want Buxton zou morgen wel een ander kunnen vinden, die bereid is, bereid of misschien wel verplicht, hem de hand te reiken en spandiensten te bewijzen, waardoor hij zijn fortuin in een enkelen slag met vijftigduizend pond sterling hoopt te vermeerderen.

De beide mannen zwegen een oogenblik, en toen hernam Brand, die eenigen tijd weer met gebogen hoofd had voortgelopen:

— Mij dunkt, dat deze zaak moet ineensstorten als een kaartenhuis, ook al zouden wij er ons niet mee bemoeien! Het is nu al bekend dat de loonen zoo laag zijn, dat er binnen kort wel gestaakt zal worden!

Raffles haalde de schouders op en zeide:

— Maar wat Buxton dat schelen? Wat raakt hem dat? Hij blijft zelf achter de schermen en binnen een maand, dat heeft hij bedongen, moeten hem de honderdduizend pond al worden uitbetaald. Daarvan zal hij de helft aan Anderson moeten betalen, en die moet dan maar zien, hoe hij met dat veel te geringe bedrag zijn arbeiders betaalt en zijn materialen levert! Mijnheer Buxton zelf echter, zal kalmpjes met zijn aandeel naar Londen terugkeeren, en, als de dam soms bezwijkt, dat kan een jaar uitblijven, misschien tien jaar, maar zeker niet langer, dan zal hij zijn handen in onschuld wasschen, en verklaren dat hij immers zelf die beton niet geleverd heeft. O, hij is verwonderlijk sluw. Wij zullen misschien nog moeite genoeg met hem krijgen!

— Zou hij vandaag hier komen?

— Je doet je vraag op het juiste oogenblik, Brand, want als ik mij niet sterk vergis, dan komt daarginds, achter ons, bij de kromming van den weg, zijn auto al aan!

De beide mannen stonden stil, en keken den weg af. Inderdaad, op een halven mijl afstand naderde zeer snel, een fraaie, gesloten auto, waarvan echter alle gordijntjes waren neergelaten, want de hitte was nog altijd zeer groot.

Een oogenblikje later was het te zien dat een vrouw haar bestuurde. Nog weinige seconden, en toen konden de beide gewaande arbeiders, die daar zoo nederig langs den weg stonden in hun armelijke kleeren ook zien wie die vrouw was. Cissy Buxton reed haar vader met vaste hand naar het kleine optrekje in de buurt van Chipping. Een oogenblik later was de wagen in een stofwolk verdwenen. Brand keek de auto een oogenblikje na en zei toen:

— Ik kan mij niet goed begrijpen wat hij hier eigenlijk te zoeken heeft. Als hij inderdaad achter de schermen blijft, waarom loopt hij dan uit zijn zaken weg?

— Omdat hij bang is, Brand. Een schurk als hij moet altijd bevreesd zijn dat de schurken die hij in zijn macht heeft weten te krijgen, op een of ander noodlottig oogenblik de verzenen tegen de prikkels slaan, in verzet komen, en zijn heele, prachtige plan doen mislukken. Hij moet bevreesd zijn dat er iets kan gebeuren, waardoor zijn berekeningen falen, dat een gemeenteraadslid uit den band springt, dat een ingenieur onbescheiden wordt en de samenstelling van het beton eens van al te dichtbij gaat onderzoeken, kortom, voor een man in zijn positie is het noodzakelijk een oogje in het zeil te blijven houden.

Zij wilden juist weer verder gaan, toen Brand opmerkte dat niet ver van hen af nog een anderen man de auto had nagekeken. Hij stond op een laag heuveltje, niet ver van den weg, onbeweeglijk als een beeld. De man was tamelijk goed gekleed en in ieder geval geen arbeider.

En juist toen hij zijn gelaat in de richting van het tweetal wendde, legde Brand zijn arm haastig op dien van Raffles en zei zacht:

— Maar, dat is de jonge White!

— Je hebt gelijk, het is Richard. Ik zou wel eens willen weten wat hij hier komt uitvoeren.

— Ik vrees niet veel goeds, zeide Brand hoofdschuddend. Hij is bleek, en zijn gelaat is strak! Hij zal hier toch geen werk komen zoeken?

— Waarschijnlijk niet! Hij zal, zelfs al zou hij er arbeid voor verrichten, wel niets willen aannemen uit den hand van den man, die zijn vader tot wanhoop bracht, en hem als het ware de revolver in de hand drukte, tenminste volgens zijn opvatting, want ik blijf er bij, dat

de oude White ook zonder dien wissel zijn ondergang tegemoet zou zijn gegaan. Waarmede ik natuurlijk niet wil zeggen dat die hardvochtige Buxton niet wat had kunnen wachten.

— Zou Richard White eenig vermoeden hebben van wat hier omgaat?

— Hoe zou hij dat hebben moeten ontdekken? Behalve de Burgemeester, Drexler en wij beiden, weet niemand iets van de zaak, en ook Anderson, natuurlijk.

— Maar wat komt hij hier dan toch doen?

Raffles antwoordde niet aanstonds, maar keek den jongen man een oogenblik na, die zich nu in de richting van het dorp verwijderde en antwoordde pas toen deze achter een kromming van den weg uit het oog was verdwenen:

— Ik weet het niet, maar ik geloof dat wij goed doen hem in het oog te houden. Ik vrees dat hij nog altijd vervuld is van wraakgevoelens!

— En wij zelven? Weet je zeker dat wij werk zullen krijgen?

— Waarom zouden wij niet? En al wil het ons niet gelukken, wij zullen dan toch in elk geval hier kunnen blijven, zonder eenig argwaan te wekken. Het is duidelijk dat Richard White ons al evenmin herkend heeft als Buxton in zijn auto.

Er werd nu niet veel meer gesproken totdat de beide vrienden de plek bereikt hadden, waar de stuwdam moest komen.

Daar zagen zij, niet ver van den rivieroever op een soort van zandig strand waar men het gras had uitgetrokken, een paar eenvoudige keeten staan, en bij de grootste daarvan sprak een krachtig gebouwde man van wel zes voet lengte, met een klein, tener kereltje.

En Raffles had den grooten nauwelijks goed aangezien, of hij zeide zacht:

— Dat is Anderson, de aannemer.

— Geen erg aangenaam gezicht, mompelde Brand.

Nu, een innemend gelaat had Anderson zeker niet! Wel was hij, verre van leelijk, integendeel, het gezicht van den man was

regelmatig, maar in de staalharde, grijs-blauwe oogen lag een uitdrukking van koele wreedheid, de lippen waren buitengewoon dun, en gaven aan het benedengedeelte van het gelaat een harde uitdrukking, de kaken waren vierkant en staken vooruit als die van een roofdier.

Hij was minstens zes voet lang, en zijn breede schouders en lange armen wezen op een geweldige lichaamskracht.

— Dat zou een goede partij zijn voor Henderson, voor een worstelpartijtje! zeide Brand na eenigen tijd, en hij dacht aan den braven chauffeur, aan den trouwen helper, die op dat oogenblik in een dorpje, omstreeks een mijl verder, rustig zat te wachten op de bevelen, die Raffles hem misschien zou geven.

— Ik denk dat zelfs onze Henderson aan hem een zware noot te kraken zou hebben mijn waarde, zeide Raffles, zonder een oog van Anderson af te wenden.

De man droeg hooge waterlaarzen, een tot den draad versleten gummi jas, en een slappen hoed, die in het geheel geen bepaalde kleur meer had.

Het kleine mannetje dat daar onderdanig naar zijn bevelen scheen te luisteren verzonk geheel naast den reus in het niet.

— Wie is die kleine? vroeg Brand weer.

— Dat is geloof ik een arbeidersrondselaar, antwoordde Raffles. Fox, heet hij, en die naam past hem goed, want hij heeft werkelijk wel iets van een vos, met zijn smal gezicht, zijn venijnige oogjes, en zijn rood haar. Nu, ik denk dat we wel met hem te doen zullen krijgen, dus laten we onze kans maar afwachten.

— Het is me een raadsel, Edward, dat men hier reeds aan den gang is, zoo weinig dagen nadat het werk gegund is. Er moesten toch teekeningen gemaakt worden.

— Ik denk dat die al kant en klaar in de lessenaar van Buxton lagen. De man was zoo zeker van zijn zaak, dat hij die bij voorbaat heeft laten maken, of ik zou mij al zeer sterk moeten vergissen.

**Lister weet, dat hij bijna altijd met een Heer te
doen heeft, als hij „DUBEC” cigaretten rookt.**

HOOFDSTUK V.

HET ONWEER ROMMELT.

Mijnheer Fox scheen niet bijzonder kieskeurig te zijn wat betreft het aanwerven van werkvolk, want Raffles en Brand waren reeds twintig minuten later door hem aangenomen.

Het is waar dat het loon niet zeer aanlokkelijk was, en misschien was de ronselaar maar al te verheugd tegen dat geringe bedrag een paar krachtige kerels te kunnen krijgen, die zeker de handen uit de mouw zouden steken en er niet al te snugger uitzagen.

Want om snuggere arbeiders was het Anderson niet te doen. Potkijkers en eigenwijze bemoeials kon men bij dit werk niet gebruiken.

Wat hij noodig had waren slaven, dom en onderworpen.

Raffles en Brand waren nog nauwelijks een uur aan den slag, of zij hadden reeds verschillende ontdekkingen gedaan, die aantoonden wat hier eigenlijk gaande was, en hoe alles er op was toegespitst het werk zoo vlug mogelijk te voltooien.

De loodsen voor de arbeiders bestonden uit dunne planken, slecht gevoegd, ongeteerd, en alleen het dak was met een gemeen soort asfaltpapier bedekt, dat het zeker bij de eerste de beste regenbui zou moeten afleggen.

Men werkte zeer snel, en er was altijd een opzichter bij de hand, die met vloeken en scheldwoorden de heiers en gravers tot meerdere spoed aandreef.

Het was alsof men wilde voorkomen, dat de een of andere regeeringsinspecteur zich met de onderneming kwam bemoeien, alvorens de laatste betonstorting had plaats gehad.

Er werd reeds smalspoor gelegd, voor de kipkarren die het materiaal moesten aanvoeren of weghalen en de scherpe oogen van Raffles en Brand merkten al aanstonds dat het voegen van de rails alles te wenschen overliet, en dat de wagens oud en versleten waren.

En nog vóór de loodsen was men al begonnen met den bouw van de cantine, die blijkbaar een grooten rol moest vervullen. Aan die houten keet tenminste werd vrij wat zorg besteed. Zij werd zelfs versierd met een vrolijk blauw kleurtje, er werd een uithangbord boven de deur gehangen en als men binnentrad vond men daar noodende tafeltjes en stoelen.

Achter de toonbank stond de keetbaas in eigen persoon. Hij verkocht slechte whisky,

dunne ale, zwarte sigaren, pruimtabak en andere versnaperingen.

En er was blijkbaar op een druk bezoek gerekend, te oordeelen naar de grootte van de lokaliteit.

Onder het schaftuur gingen Raffles en Brand eens een kijkje nemen in de onmiddellijke omgeving en het toeval wilde dat zij reeds den eersten keer het kleine landhuis vonden waar Buxton, zijn dochter en een kamermeisje tijdelijk hun intrek hadden genomen. Want zij zagen de groote auto voor het kleine, wit geschilderde hekje wachten, en eenige tellen later kwamen Buxton en Cissy uit het huis, stapten in en reden weg.

— Zij schijnen geen chauffeur te hebben meegenomen, zeide Brand toen de wagen in een wolk van stof verdween.

— Cissy chauffeert meestal zelf als zij hier zijn, geloof ik. Het is een aardig huisje, mij dunkt dat men er heel gemakkelijk moet binnenkomen.

— Ben je dan van plan om er binnen te gaan? vroeg Brand verschrikt.

— Men kan nooit weten! antwoordde Raffles schouderophalend. Laten wij er eens om heen loopen. Kijk, er is een voor- en een achtertuin! Hier opzij is een heg, maar die is dichtbegroeid, en daar zal wel geen doorkomen aan zijn. En hier ligt ook zachte aarde, waarin voetstappen maar al te duidelijk zichtbaar blijven. Stil, de achterzijde is nog de beste, tenminste van ons standpunt beschouwd. Er loopt een klinkerpaadje van de achterdeur naar het hek, dat den achtertuin van een smal grindwegje scheidt, dat met één groote boog weer op den hoofdweg uitkomt. Dat is in ieder geval iets om te onthouden. De ramen aan den achterkant hebben luiken, maar luiken hebben ons nog nergens kunnen tegenhouden.

Brand wilde een opmerking maken, maar hij werd weerhouden door het zien van een man, die van de zijde van den straatweg langzaam kwam aanloopen. Het was Richard White. Raffles en Brand stonden op dat oogenblik achter een vrij hooge heg, en de jonge man, scheen hen niet te zien, maar liep langzaam op het huis toe met de handen in de zakken, geheel als iemand die niets omhanden heeft, en zoo maar wat rondzwerft.

Hij nam echter het huis van alle zijden goed op, en toen hij er om heen begon te

loopen kon het niet anders, of hij moest tensloten de beide gewaande werklieden zien.

Hij bleef dadelijk stilstaan met gefronsd voorhoofd en vroeg barsch:

— Wat voeren jullie hier uit?

— Niets! antwoordde Raffles koel.

— Het is ons schaftuur en we wandelen maar een beetje rond verzekerde Brand.

Er was wantrouwen in de oogen van Richard, maar het was wel zeker, dat hij niet door de vermomming van het tweetal heen zag, en hen inderdaad voor arbeiders hield. Hij scheen nog iets te willen zeggen, bedacht zich en ging langzaam verder. Een oogenblikje daarna was hij uit het oog verdwenen.

Raffles keek hem nog even hoofdschuddend na, en zeide toen op zachten toon:

— Het gezicht van dien knaap bevalt mij niet? Wat kan hij hier te zoeken hebben?

— Dat vraag ik mezelf ook af! Je hebt hem de papieren gegeven, de brieven van zijn vader, wat kan hij nu nog meer verlangen?

— Misschien wel bevrediging van zijn wraakzucht antwoordde Raffles ernstig.

Hij schijnt tot die naturen te behooren, die niet kunnen rusten, alvorens zij „recht hebben gedaan” zooals zij het zelve noemen. Daarbij moet alles ten achter gaan, aan alle andere gevoelens wordt het zwijgen opgelegd....

— Ook de liefde? vroeg Brand zachtjes.

— Ja, ook die! Dergelijke menschen zijn tijdelijk verblind, en zij zien niets anders dan hun wraakzuchtig doel, zij willen niets anders zien! Ik acht het zeer wel mogelijk dat de knaap Cissy heeft liefgehad en nu lijdt hij misschien vreeselijk, omdat hij die liefde uit zijn hart wil rukken, hij gelooft echter stellig, het aan de nagedachtenis van zijn vader verplicht te zijn, den dood van den ouden man te wreken op dengeen, die hij voor den bewerker daarvan aanziet!

— Maar het is toch onmogelijk, het is ondenkbaar, dat die jongen hem in koele bloede zou willen vermoorden?

— Neen, dat geloof ik ook niet! Dat ligt volstrekt niet in zijn aard. Maar misschien zal hij hem willen uitdagen tot een tweegevecht, misschien hem afranselen met de hondenzweep dien ik zooeven in zijn handen gezien heb, en daarbij vergeet de dwaas, dat het een, zoowel als het ander voorgoed een einde zou maken aan ieder vooruitzicht Cissy, eens tot zijn vrouw te maken. Wij zullen hem in het oog blijven houden Brand, en, als het kan, iedere gewelddaad beletten. Er zal hier gestraft worden, maar dat zal ik doen!

Het schaftuur was bijna verstreken en de beide mannen moesten zich weder terughaasten.

Toen zij op het werk kwamen, zagen zij daar een groot vuur, dat dadelijk al hun opmerkzaamheid trok.

Anderson stond niet ver van de plek, waar arbeiders bezig waren, de planken voor den kistdam in den weeken bodem van de rivier te heien, en naast hem stond een mooi, jong meisje, dat sterk op hem geleek, ofschoon er niets te merken viel van de breede kaken en de dunne lippen, die het gelaat ontsierde van den man, die klaarblijkelijk haar vader was. Buxton stond tegenover hen, en sprak met het tweetal. Hij scheen echter meer het woord te richten tot de dochter dan tot den vader. Een vijftigtal meters verder, op den weg, stond de fraaie auto, Cissy leunde er tegen aan, en scheen eenigszins ongeduldig op haren vader te wachten.

Juist op dat oogenblik kwam Richard White aan. Cissy moest hem gezien hebben, want zij maakte een beweging van verrassing en richtte zich om, misschien om hem een paar passen tegemoet te gaan een seconde lang scheen de jonge man ten prooi te zijn aan een heftigen tweestrijd, en toen zagen Raffles en Brand, die niets van het korte voorval verloren, hoe hij haastig een smal zijpad insloeg, en zich met groote stappen verwijderde, om spoedig te verdwijnen tusschen de heggen, die aan weerszijde dit pad afsloten.

Doodsbleek, gegriefd en in het hart gewond, wendde Cissy zich langzaam af, opende het portier van haren wagen en ging achter het stuurwiel zitten, en daar bleef zij zitten, onbewegelijk zonder zich blijkbaar verder om haren vader te bekommeren.

— De stijfkop bromde Brand tusschen de tanden. Hoe is het mogelijk, terwille van een schrurkachtigen vader een liefvallige dochter links te laten liggen?

— Sommige karakters zijn nu eenmaal zoo! antwoordde Raffles schouderophalend. En ik zou nu maar wat uitvoeren, want ik zie Anderson zoowel als zijn trawant Fox en ook den edelen Buxton heel leelijk onzen kant uitkijken! Men vindt zeker algemeen dat wij voor onze twintig pence per uur wel wat meer mogen doen!

En de beide mannen grepen hunnen spaden en houten hamers, en togen met zooveel overtuiging en woede aan den arbeid, dat al spoedig de vette aarde in dikke kluiten om hen heen vloog.

Maar zoo hard werkten zij niet, of zij bleven

een open oog houden voor de dingen, die om hen heen gebeurden. Buxton bleef nog wel tien minuten praten met de dochter van Anderson, die zich had moeten verwijderen, blijkbaar tegen zijn zin en toen pas, na met een handdruk van het meisje afscheid te hebben genomen, liep hij naar de auto, stapte in, en de wagen reed weg.

Vier uren lang werd er voortgewerkt, en toen — de arbeiders zouden tien uren per dag werken — werd er opnieuw rust gehouden.

En spoedig vulde zich de cantineloods. De flesschen en glazen kwamen voor den dag. De vermoeide arbeiders gingen zitten, en de cantinepächter had zich zeker niet te beklagen, want er werd heel wat gedronken in die loods.

Op dit gebied onderscheidde zich vooral een groote, ruwe kerel met dik zwart haar, geweldige handen en kleine, grijze oogjes, Mike Brewer was de naam van dien man. Zijn stem klonk al spoedig boven die van de anderen uit, en Raffles en Brand, die niet verzuimd hadden, eveneens de cantine in te gaan, hoorden hoe hij tot een kameraad zeide, zonder in het minst zijn stem te dempen:

— Dat is hier een mooi karweitje maat! Ik mag lijden dat het onze tijd zal uithouden, maar zeker ervan ben ik niet! Dat gaat maar met den Franschen slag, en het hout dat zij voor de kistdam gebruiken is zoo oud en gammel, dat ik kans zie, er met mijn duim een gat in te drukken!

De aangesprokene keek verschrikt om zich heen, en zei met een verlegen lachje:

— Dat zou ik nou maar voor me houden, Mike! Het is je broodje man!

Maar de ander, die al meer gedronken had dan goed voor hem was, sloeg woedend met den vuist op tafel, en schreeuwde:

— Dacht je dat ik voor hongerloon mijn mond hield? Dan ken je Mike Brewer niet! En ik zie meer dan jij denkt! Daar zit wat achter! Heb je dien vent gezien in zijn grijze pakje met zijn fijne hoedje op? Dat is de baas van het spul! Heb je hem niet zien smoesen met Anderson en zijn dochter? Man, ik krijg een luchtje in mijn neus, dat niet van de zuiverste is!

De andere man had ongerust om zich heen gekeken, stond nu op, en ging aan de toonbank zijn vertering betalen. Misschien had de man vrouw en kinderen, en was hij maar al te blij, dit slecht betaalde baantje te hebben gekregen. En in zoo'n geval doet men verstandig, geen al te nauwe relaties aan te knopen met lieden, die zoo loslippig zijn, en zulke dingen durven te zeggen over den werk-

gever, wat niet alleen zijn de wanden van een houten loods dun, maar een keetbaas heeft verbazend scherpe ooren.

Mike, aldus plotseling beroofd van zijn auditorium, zocht naar een ander gehoor en kreeg al spoedig Raffles in het oog, die vlakbij gezeten was en die op hem den indruk scheen te maken van een man, die niet als een haas voor de waarheid op den loop zou gaan.

— Had ik geen gelijk maat? begon hij vertrouwelijk. Zijn de planken niet door en door verrot?

— Als een spons! antwoordde Raffles, zonder zich een oogenblik te bedenken.

— Wat zei ik? schreeuwde Mike opgewonden. Daar heb je er een, die durft zeggen waar het op staat! Ik heb er tegen Anderson al wat van gezegd, en weet je wat die zei? Die zei dat ik mijn neus niet moest steken in zaken die mij niet aangaan! Gaat het mij niet aan, als ze het water uit de werkput pompen, en ik sta op den bodem, en het zaakje zakt in elkaar als een kaartenhuis?

— Het zal wel houden! meende wijsgeerig een andere arbeider, die de woorden van Mike gehoord had. Wij arbeiders moeten ons niet te veel bemoeien met wat de hooge heeren uithalen. Dat loopt verkeerd af. Mijn tijd houdt het wel uit, en voor de rest gaat 't mij niet aan.

Mike keek den man alleen maar met een duisteren blik aan, toen wendde hij zich weer tot Raffles, en ging voort:

— Jij bent het met me eens! Met jou kan ik tenminste praten! Als dit een stuwdam moet worden, maat, dan word ik een revue girl. Ze werken zoo gauw, dat je het bijna niet kunt bijhouden! De planken van de bekisting zitten geen twee voet in den grond, en ik zeg je dat alles plat slaat, zoodra ze aan het weg-pompen van het water beginnen! Allemaal stopverf en bordpapier! Vandaag is er beton gekomen. Ik heb het gezien! En een controleur heeft het ook gezien. Die scheen het prachtig te vinden, en hoe ik het vind, nou, misschien hooren jullie dat dezer dagen wel eens!

Raffles gaf geen antwoord. De man was nog niet zoo dronken, of hij sprak de waarheid. Dat er reeds zoogenaamd gecontroleerd was, bewees Raffles, dat alles door Anderson en Buxton reeds voorzien en geregeld was. Met zijn geld had de schelm zeker al menschen omgekocht, gewetenloos genoeg om voor een hand vol goud materiaal goed te keuren, dat niet deugde. En rustig zei hij:

— We zullen er wel een stokje voor steken,

kameraad, als het zoover is.

Een algemeen zwijgen volgde op deze woorden. Van die arbeiders durfden maar heel weinigen te zeggen, wat zij gevoelden. De werkeloosheid was groot en zij waren maar al te blij, al was het dan tegen een zeer laag loon, werk te hebben gevonden. Met groote heeren is het slecht kersen eten, dat was altijd zoo geweest, en dat zou nog wel heel lang zoo blijven. Het beste was maar dat men zweeg en geen dingen zag, die men blijkbaar in het duister wilde houden, van hooger hand.

Maar er was een man in de keet, die, zooals gezegd, heel goede ooren had, en die wist te gebruiken ook.

Toen Mike Brewer en Raffles zich, na de schaft weder op het werk meldden, kregen zij beiden op staanden voet gedaan. Raffles trok er zich uitteraard weinig van aan, maar Brewer uitte de heftigste bedreigingen aan het adres van den werkgever.

Dien zelfden avond, op een volkomen duistere plek, werd de keetbaas aangevallen, en deerlijk mishandeld met messteken. Hij had zijn aanrander echter onmogelijk kunnen herkennen, kon hem volstrekt niet beschrijven, had alleen maar vermoedenis en aangezien er volstrekt geen getuigen waren, en men pas vele uren later Brewer wist te vinden die toen volkomen kalm was en op wiens kleederen geen enkel spoor van bloed viel te ontdekken, terwijl men ook geen mes op hem bevond, was men wel verplicht, die zaak, althans voorloopig, te laten rusten, maar van dat oogenblik af werd de loslippige arbeider nauwkeurig in het oog gehouden, want men kon nooit weten waartoe zulk een heethoofd in staat was.

Het hoeft nauwelijks gezegd, dat ook Brand van zijn kant, nog dienzelfden middag met een ironisch lachje aan Fox verklaarde, dat hij maar liever het gezelschap van zijn ontslagen vriend bleef houden en men het dus zonder hem zou moeten stellen.

Met dit al moesten Buxton en Anderson, nu wel begrijpen dat zij de grootste voorzichtigheid in acht moesten nemen. Als tijdens de eerste week van het werk eenige arbeiders reeds luidkeels hunne vermoedens te kennen gaven, dan zou men moeten oppassen.

Het is waar dat de omgekochte controleurs van het materiaal zorgvuldig waren uitgezocht, en dat men op hem wel blindelings zou kunnen vertrouwen, maar het moest tot iederen prijs voorkomen worden, dat een Regeeringsbeambte zich met de zaak ging bemoeien.

De arbeiders werden dus nauwkeurig gecontroleerd, en in de plaats van den keetbaas die in het ziekenhuis lag, stelde men een ander aan, met even goede ooren, en die de zaak van de werkgevers evenzeer was toegedaan, als zijn ongelukkige voorganger.

Dien avond laat zaten Raffles en Brand in de gezellige huiskamer van het kleine landhuis, hetwelk eerstgenoemde aan de oevers van de Chelmer bezat, ongeveer een half uur loopens van Chipping verwijderd, nu echter niet langer als de havelooze arbeiders die zij hadden voorgesteld, maar in hun eigen gedaante. Het heette voor de naaste omgeving — de dichtstbijzijnde buurman woonde overigens op een kwartier uur gaans — dat de beide heeren laat in den avond uit Londen waren aangekomen.

De chauffeur was Henderson, de brave reus, de trouwe helper van den Grooten Avonturier, die nu rustig in de keuken zijn pijpje zat te rooken, zonder in het minst te weten, waarom hij daar eigenlijk was, of wat de pannen van Lord Aberdeen waren, maar met de beste voornemens bezielde, hem met zijn geweldige kracht terzijde te staan, indien men daarop een beroep zou doen.

De beide vrienden hadden reeds een poos lang zwijgend tegenover elkander zitten rooken, toen Raffles, die diep had nagedacht, eindelijk opmerkte:

— Mij dunkt dat wij deze zaak zoo spoedig mogelijk tot een einde moeten brengen. Er zit een ondragelijke spanning in de lucht, en ik heb het gevoel, alsof die zich op een vreeselijke, onverwachte wijze zal ontladen. Er gebeuren hier dingen, nog behalve dat gekboei met den dam, die tot een catastrophe moeten voeren.

— Dan herhaal ik nog eens, Edward, neem de politie in den arm, en leg haar alles uit.

— De politie kan hier niet helpen, Brand, zeg ik je nogmaals, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Er zijn controleurs aangesteld en zou jij kunnen bewijzen, dat die menschen gestopt worden? Vergeet je dat de burgemeester in de macht is van dien Buxton?

— Laten wij hem dan daaruit trachten te bevrijden, en dan zal de man misschien handelend optreden.

— Daartoe is het nu te laat! De gunning kan niet herroepen worden. Buxton heeft zijn contract in handen, en het werk moet nu voortgang hebben.

— Maar wat kunnen wij dan eigenlijk doen?

— Ik weet nog maar één middel Brand, en dat is, eens met Buxton zelf te gaan spreken.

Niet overdag, wel te verstaan, maar als hij volstrekt geen bezoek verwacht. Wij zullen hem dwingen, alles af te geven, waardoor hij macht kan uitoefenen over anderen, het contract inclus, en als er eenmaal schoon schip gemaakt is, kunnen wij de zaak openbaar maken, zonder vrees anderen te benadeelen, die misschien in een oogenblik van zwakte of, wie weet, om dat zij niet anders

konden, van hem afhankelijk zijn geworden. Aan Buxton moeten die giftanden worden uitgetrokken, nog dezen macht.

Raffles stond op, rekte zich uit, als om dadelijk aan het werk te gaan, hij wist echter nog niet, op welk een verschrikkelijke wijze de Voorzienigheid hem het werk uit de handen zou nemen.

Eenige van Lord Lister's gezegden zijn : „Zeg mij, wie Uw vrienden zijn, en ik zal zeggen, wie gij zijt.”

„Zeg mij, dat gij „DUBEC” cigaretten rookt, en ik weet, dat gij smaak hebt.”

HOOFDSTUK VI.

DE MOORD.

Het beloofde dien nacht — toen dit gesprek plaats had was het een weinig over half elf, — zeer donker te worden. De wind was komen opsteken, roetzwarte wolken dreven langs den duisteren hemel en lieten slechts voor zeer korte oogenblikken de maan zien, die in haar eerste kwartier was.

Raffles had zich reeds van tevoren overtuigd, dat Buxton dien avond niet naar Londen zou terugkeeren, hij had echter wel Cissy teruggezonden, die door de huishoudster aan den trein zou worden afgehaald.

Dat Raffles dit wist was niets bijzonders, er was dienzelfden middag op vrij luiden toon over gesproken, in de nabijheid van een groepje arbeiders. En het jonge meisje was reeds om 6 uur met haar auto naar Londen teruggekeerd, Raffles had haar zelf zien heenrijden, bleek en met een zoo smartelijke uitdrukking op haar mooi gezichtje, dat hij er zich door getroffen gevoelde.

Wat Richard White betreft, hij had hem dien geheelen middag en ook 's avonds niet meer teruggezien, misschien was de jongeman het zwerven moede geworden, en had hij het plaatsje den rug toegewend.

Raffles en Brand begonnen onmiddellijk hunne voorbereidselen te treffen.

Zij vermomden zich nogmaals, en staken ten overvloede hunne halfmaskers bij zich; een kleine tasch, gevuld met fijne, stalen werktuigen zou onder de lange regenjas gemakkelijk verborgen kunnen worden.

Beide mannen wapenden zich met hunne revolvers en voorzagen zich nog van enkele andere voorwerpen, die zij wellicht noodig zouden kunnen hebben.

Henderson werd, zooals gewoonlijk bij dergelijke ondernemingen, volkomen onkundig gehouden van de plannen van Raffles. Hij kreeg slechts bevel, de auto gereed te houden, en wakker te blijven totdat de beide mannen zouden zijn teruggekeerd.

En al gevoelde zich de brave reus zich een weinig teleurgesteld, hij dacht er zelfs niet aan, een tegenwerping te maken maar ging kalm een krant opzoeken, vulde zijn pijp opnieuw, en nestelde zich weer in zijn hoekje naast den keukenhaard, bereid om desnoods tot het kriecken van den dag te wachten.

Het was reeds bij twaalven toen de beide vrienden gereed stonden, het landhuis aan de achterzijde te verlaten, vanwaar een smal

grintpaadje naar den achterweg voerde, denzelfde, die omstreeks 20 minuten verder langs den achterkant liep van Buxton's huis.

En toen Brand Raffles aanzag, bemerkte hij dat er een vreemde uitdrukking lag in diens groote grijze oogen.

— Laten wij ons wat haasten, Brand, zeide hij zachtjes.

— Waartoe? Je vermoedt toch zeker, Buxton al slapende te vinden?

— Dat zeker! Tenminste, hij behoort te slapen! Ik weet dat hij hierin dit gat zelden later dan half elf naar bed gaat, maar ik weet niet wat het is, er zit iets dreigends in de lucht, ik kan je niet zeggen wat ik eigenlijk vrees, maar ik heb het zekere gevoel dat wij ons moeten reppen!

— Nu, ik ben tot je dienst! zeide Brand, die niet veel begreep van die gemoedsgesteldheid. Hij voor zich vond het een vrij onaangename karwei, maar aan het succes twijfelde hij geen seconde, zij zouden Buxton onverhoeds overvallen, en binden en knevelen, en hij zou wel genoodzaakt zijn, alles af te geven waarom Raffles zou vragen.

Aan de achterzijde van het huis was, zooals zij ook we wisten, geen sterveling te zien. Er brandde geen lantaarn, en het was er zoo stikdonker, dat alleen de kattenogen van Raffles in staat waren, den weg te vinden, zonder zich een oogenblik te vergissen.

Hij had Brand onder den arm gegrepen, en zijgend volgden zij het smalle pad, modderig door de gevallen regen. De wind zweefte hun nu en dan de natte takken in het gelaat van de wilgen, die het pad aan een zijde afbaken, maar zij hoorden niets anders dan het geruisch van de bladeren en het geheimzinnig gesuis in de hooge toppen der populieren wat dicht bij den weg staande, dien zij eenige minuten later bereikten.

Het was een nog betrekkelijk nieuwe weg, een paar meters breed, het grint was nog versch, en hij was dus wat duidelijker zichtbaar, dan het smalle zandpad dat zij tot dusverre gevolgd hadden.

Zij hadden nog steeds geen woord gewisseld, toen zij, voorzichtig voortlopend het hekje bereikten, dat den tuin achter het huis van Buxton afsloot.

Dit was zoo laag, dat zij er gemakkelijk overheen konden stappen.

Zij hadden dit juist gedaan, toen Raffles zijn hand op den arm van Brand legde, en hem zoo tot stilstaan dwong.

— Wat is er? fluisterde Brand verschrikt. Is er onraad?

— Hij schijnt nog niet naar bed te zijn! Ik zie een licht schijnsel achter een van de gordijnen!

— Ik zie niets!

— Daar op de eerste verdieping, niet ver van den hoek. Ik geloof het tweede raam.

Brand, wiens oogen niet zoo scherp waren als die van Raffles, had de grootste moeite, iets te ontwaren, dat op een lichtschijnsel geleek, maar eindelijk zag hij het toch ook, het was heel zwak. Maar eensklaps werd het heel wat duidelijker, en voor een kort oogenblik teekende zich een lange, grillige schaduw tegen het rolgordijn af.

Het volgende oogenblik was hij weer verdwenen en het lichtschijnsel scheen te zijn gedoofd.

— Kan hij dat zelf geweest zijn? vroeg Brand, wiens stem een weinig beefde zoo zacht dat Raffles hem nauwelijks verstond.

— Het is mogelijk!

— Er is toch een bediende in huis?

— Ja, de oude huisknecht, maar die slaapt juist aan de tegenovergestelde zijde van het huis. Die heeft er niets te maken. Het is vreemd....

Raffles was behoedzaam eenige schreden verder den tuin ingegaan, die eigenlijk niet veel meer was dan een soort van erf, met goed geschoren gras begroeid, toen hij een lichte uitroep van verbazing en onrust slaakte, welke Brand onmiddellijk deed toelopen en ontsteld fluisteren:

— Wat is er?

— Er is, dat er een ladder tegen het eerste raam geplaatst is! Brand, wij moeten onmiddellijk naar boven, er schijnt inderdaad onraad te zijn. En misschien wel van de ergste soort!

— Staat het raam dan open?

— Ja, ik geloof dat het op een kier staat. Vlug wat, daarbinnen is iemand, die er niet hoort te zijn, en wie weet met welke voornemens!

En met de lenigheid van een kat klom Raffles reeds tegen den ladder op, door Brand op den voet gevolgd.

En inderdaad, het open slaande raam stond op een smalle kier en Raffles behoefde het slechts naar zich toe te trekken om over de lagen vensterbank in het vertrek te kunnen stappen.

Het volgende oogenblik stond Brand naast

Raffles, die dadelijk het raam weer terugtrok, ofschoon men vandaar slechts het uitzicht had op een onmetelijk weiland, waar nu de koeien lagen te droomen onder hun dakkleeden, en een kort oogenblik stonden de twee mannen daar in een tastbare duisternis, elkander met de ellenbogen aanrakend, en luisterend met al de kracht van hun gehoor.

Eensklaps meenden zij, niet ver van hen af, zachtjes te hooren loopen.

Dadelijk daarna klonk een soort gerochel, een smartelijk, onderdrukt gesteun, dat bijna onmiddellijk weer afbrak als in een diepe zucht.

En eensklaps werd de deur van het vertrek geopend en een lichtflits dwaalde voor een zeer kort oogenblik door het vertrek.

Brand kon onmogelijk een zachten kreet weerhouden en op hetzelfde oogenblik ging de deur weer dicht. De schreden klonken opnieuw, nu sneller, Raffles liet een gebrom van ongeduld hooren en fluisterde:

— Je hebt hem verjaagd!

— Zou hij ons herkend hebben?

— Neen! Ten eerste zijn wij vermomd, en ten tweede heeft het schijnsel van zijn lantaarn ons gelaat volstrekt niet bereikt.

Nog onder het spreken had Raffles zijn eigen zaklamp te voorschijn gehaald en ze ontstoken. Met een enkelen sprong was hij bij de deur, rukte ze open, en stond in een vrij groot, goed gemeubeld vertrek. Het eerste wat hij zag, was een man, die met een paar groote sprongen door het vertrek snelde, een andere deur bereikte, en die openrukte.

Daarbij keek hij even terzijde, misschien gehoorzaamd aan een onweerstaanbaren aandrang om te zien wie zijn achtervolgers waren, en voor een zeer kort oogenblik zag Raffles zijn gelaat.

Het volgende oogenblik stond de man op de gang.

En de deur ging weer dicht, nog voor Raffles de hand naar de knop had kunnen uitsteken, en hij hoorde hoe daar buiten de sleutel in het slot werd omgedraaid.

Vruchteloos draaide hij aan den knop.

Hij zag echter nog een derde deur, die naar de slaapkamer scheen te voeren en fluisterde bevelend:

— Daardoor! Die kamer zal nog wel een tweede deur naar de gang hebben.

De beide mannen wilden reeds op die deur toesnellen bij het licht van hun lantaarns, toen zij midden op hun weg weerhouden werden door iets, dat als een afschuwelijke hinderpaal het verder gaan belette.

Het was het lichaam van een man, in een

zijde pyama gekleed, op den rug liggend, met uitgespreide armen en beenen.

Uit twee vreeselijke wonden in zijn borst stroomde het bloed, en een enkelen blik was zelfs voor den leek voldoende, om hem te doen zien, dat hier geen hulp meer kon baten. Het gerochel dat de beide vrienden daareven gehoord hadden, dat was de doodsnijs van Ralph Buxton geweest.

Want hij was het, die daar met zijn doode oogen naar de zoldering staarde, terwijl de levensstroom zonder ophouden uit zijn wonden vloeide, en het vloerkleed rood kleurde.

In de krampachtige dichtgekleemde vuist hield de doode een wapen, een soort van strijdbijl, misschien inderhaast van een wapenrek genomen, en waarmede hij zich tegen zijn aanvaller had willen verdedigen.

En hij had het moeten gebruiken ook, want er kleefde bloed op het blinkende lemet.

— Wat staan wij hier? bracht Brand met moeite uit. Waarom trachten wij den moordenaar niet te achterhalen?

— Ik vrees dat hij reeds ver is, Brand, en wij behoeven hem niet na te gaan, hij kan niet ontkomen, dat verzeker ik je.

— Heb je, heb je hem dan herkand?

— Ja Brand!

Raffles had Brand een ernstigen blik toegeworpen en een vreeselijk vermoeden kwam bij den jongen man op.

— Was het.... begon hij stamelend

— Je zult het aanstonds zien, nog van-

nacht! antwoordde Raffles op gedempten toon. Laten wij spoedig heengaan. Wie weet welk onheil ons hier nog kan dreigen!

— Maar, er is geroofd! Hij heeft diefstal gepleegd! fluisterde Brand op een toon van namelooze afschuw, terwijl hij wees op de wanorde in het vertrek, opengetrokken laden, en hier en daar op den grond verstrooide houtschilfers.

— Ook wij hadden papieren willen rooven, Brand, viel Raffles hem kortaf in de rede. En toch is er iets wat ik volstrekt niet begrijp. Waarom deed hij het? Waarom deed hij die krankzinnige misdaad? Maar komaan, ik wil het zoo spoedig mogelijk weten. Ontsnappen kan hij niet, de man die dit deed!

Zoo spoedig zij maar konden, en na zich nogmaals te hebben overtuigd, dat de ongelukkige dood was, verlieten de twee vrienden de afschuwelijke plek, gingen het zijvertrek weer binnen, luisterden even aandachtig om zich te overtuigen, dat de bediende niet was wakker geworden, en klommen toen zoo snel zij konden langs de ladder weer omlaag.

Weinige oogenblikken daarna, bevonden zij zich weder op het smalle pad, dat naar hun eigen woning voerde.

En toen zij deze bijna bereikt hadden, zeide Raffles op gesmoorden toon:

— Die Buxton was een groote schurk, Brand, wellicht had hij niet beter verdiend, en toch zal ik het mijzelf niet spoedig vergeven, dat wij niet vijf of tien minuten eerder daar op die plek zijn geweest.

In de meest solide brandkasten trof Lord Lister bij voorwerpen van de grootste waarde vaak dozen „DUBEC” cigaretten aan.

HOOFDSTUK VII.

DE DALER.

De moord werd zeer vroeg in den morgen van den volgenden dag ontdekt.

Eigenlijk was het nog nacht. Er was een heftig onweer losgebroken, toen het nog geen drie uur was, de donderslagen hadden den ouden bediende doen ontwaken, die het zijn plicht had geacht, zich te overtuigen, dat alles in huis in goede orde was, en dat alle ramen behoorlijk waren gesloten.

Hij had daarbij allereerst uit zijn eigen venster gekeken, en bij het licht van een bliksemflits den ladder gezien. Zeer ontgaan was hij aanstonds naar de slaapkamer van zijn meester geloopt, had het bed omgewoeld en verlaten gevonden, en had, bijna bezwijmend van afschuw, het lijk op den vloer van de werkkamer uitgestrekt gevonden.

Uit alle macht had hij zich moeten verzetten tegen de flauwte, die hem dreigde te overmeesteren, en had toen onmiddellijk de telefoon gegrepen, en den burgemeester van Chipping, die tevens het hoofd der Politie was, gewaarschuwd.

Drexler zelf was gekomen, doodsbleek, en nauwelijks in staat om zich op de been te houden, terwijl hij met schuwe blikken naar den vermoorden man keek, en naar de open laden en kasten. Hij was vergezeld van den veldwachter van het kleine plaatsje. En een uur daarna was het gansche apparaat van de Justitie reeds in werking gesteld, was er een Inspecteur verschenen van Scotland Yard uit Londen met twee detectives, en werd er onmiddellijk een grondig onderzoek ingesteld.

Dit onderzoek leidde hiertoe, dat om 8 uur in den morgen Richard White van zijn bed werd gelicht, in het eenvoudige logement dat hij te Chipping had betrokken, en onmiddellijk aan een verhoor onderworpen.

De dadelijk geroepen geneesheer had vrij nauwkeurig het tijdstip kunnen aangeven waarop de misdaad was gepleegd, namelijk omstreeks 12 uur, de hotelhouder had moeten verklaren dat zijn gast op dat tijdstip nog niet was teruggekeerd, dat moest ongeveer 1 uur zijn geweest.

Men vroeg den jongen White naar het gebruik van zijn tijd en hij antwoordde kortaf, dat hij geruimen tijd had rondgelopen, hier en daar, zonder bepaald doel. Er werden vrij duidelijke afdrucken van schoenen gevonden

aan den voet van de ladder en boven op het raamkozijn, en de schoenen van White bleken er nauwkeurig in te passen.

Het gevolg was, dat men hem in arrest hield, als verdacht van den moord, vooraf toen het onderzoek uitwees, dat zijn vader het slachtoffer was geweest van Buxton, en dat hij zelf bedreigingen had geuit jegens den man, die zijn vader tot zelfmoord had gedreven.

Een uur later hadden de zaken zich echter reeds verwickeld.

Toen werd namelijk, in een naburig dorpje, Mike Brewer aangehouden, met bebloede handen en kleederen, en in een staat die van dronkenschap niet ver verwijderd was.

Hij wilde niet zeggen, waar hij den nacht had doorgebracht, want dat ging niemand een sikkepit aan, zoo verklaarde hij, en hij voegde er grimmig aan toe, dat hij weliswaar Buxton niet overhoop had gestoken, maar er volstrekt geen berouw van zou hebben als hij het wel gedaan had.

En om tien uur in den morgen zaten er dus twee mannen in arrest, beiden verdacht van de misdaad, de politie bevond zich reeds in een vrij pijnlijk parket, en de Londensche ochtendbladen stonden al vol van de zaak.

Precies om tien uur kwam er een auto in razende vaart het dorpje Chipping binnenrijden, en daaruit stapte een doodsbleek meisje, dat wankelend het huis van den burgemeester binnenging, het was Cissy Buxton.

Ongeveer op datzelfde tijdstip ging Raffles een huis binnen, in een der Londensche voorsteden, vanwaar men Chipping met een goede motorfiets gemakkelijk in drie kwartier kan bereiken.

Hij beklom de trap, tot hij de eerste verdieping bereikt had en schelde aan. Hij moest nogmaals schellen, voor een eenvoudig gekleede vrouw met een bleek gelaat en bange oogen de deur op een kier opende, en vroeg wat hij wenschte.

— Ik zou gaarne aanstonds Mijnheer Anderson willen spreken, zeide Raffles. Zeg maar tot hem, dat het over een hoogst belangrijke zaak gaat. Zeg, dat ik uit Chipping kom!

De vrouw werd zoo mogelijk nog wat bleeker, en begon over haar geheele lichaam te sidderen; zij maakte zelfs aanstalten om de

deur weer dicht te doen, toen er achter haar een ruwe stem klonk, die beval:

— Wie het ook zijn mag, laat hem binnen, Mary!

De deur ging wat verder open en Raffles trad een vrij goed gemeubeld vertrek binnen en hij stond tegenover Anderson.

De aannemer keek hem strak aan, scheen hem volstrekt niet te herkennen, en zeide op ruwen toon:

— Wees zoo goed, het kort te maken, Mijnheer! Ik geloof niet dat ik U ooit gezien heb, en ik kan mij ook niet begrijpen, wat gij van mij wilt!

— Dat zul je spoedig genoeg vernemen, Anderson, antwoordde Raffles zacht. Wat je eerste opmerking betreft, daarin vergis je je. Je hebt me wel degelijk gezien al was het dan in een anderen vorm! Is deze dame je vrouw?

Raffles had den blik even gewend naar de vrouw, die bleek en bevend met haar boezelaar speelde, bij de deur was blijven staan.

— Neen, mijn zuster! antwoordde de reus kortaf.

— Is je dochter hier?

Het gelaat van den man onderging een vreeselijke verandering en het scheen dat hij moeite had, zich staande te houden.

Heesch klonk zijn stem, toen hij ten antwoord gaf:

— Mijn dochter is hier niet Mijnheer, en ik zeg U nog eens dat ik niet begrijp wat al dat vragen te beteekenen heeft.

— Je zult het spoedig weten! En denk niet dat ik als een nieuwsgierige bij je ben gekomen, maar, ik zou je eigenlijk liever alleen willen spreken.

— Ik heb anders geen geheimen voor mijn zuster, bromde Anderson.

— Dat wil ik graag gelooven, maar er zijn nu eenmaal van die dingen die twee mannen beter onder elkander kunnen bespreken.

Nog een oogenblik scheen de man te aarzelen, toen zei hij tot de vrouw, die zich reeds bescheiden naar de deur had gewend, maar blijkbaar in de grootste ongerustheid verkeerde:

— Ga jij dan maar heen, Mary, en maak je niet ongerust, daar is geen reden voor!

Het kwam Raffles voor alsof de reus hem met een duisteren blik gemeten had en hij glimlachte.

Toen de deur zachtjes was dichtgegaan, begon Anderson dadelijk:

— En nu, Mijnheer? Steek alsjeblieft gauw van wal want ik heb noch de lust, noch den tijd om lange redevoeringen te houden met

lieden, die mij volkomen vreemd zijn!

— Ik ben je niet vreemd, Anderson, dat herhaal ik je nog eens, maar ik beloof je dat ik kort zal zijn.

— U zegt, dat U komt uit Chipping. Heeft de zaak, soms iets te maken met wat daar gebeurd is?

— Ja, heel veel, Anderson? Het zal je wel bekend zijn, dat er twee mannen gearresteerd zijn in verband met den moord op Ralph Buxton?

— Dat weet ik! antwoordde Anderson. Wat heb ik daarmee te maken?

— Nu, niet weinig! Zie je Anderson, die twee mannen zitten geheel onschuldig in een donker cachot en, niemand beter dan jij weet, dat ze onschuldig zijn.

Een oogenblik bleef het doodstil in de kamer en toen zeide Anderson, over wiens gelaat een zenuwachtige rilling had geloopt:

— Wat beteekent dat? Waarom zou ik dat moeten weten, meer dan iemand anders.

— Omdat jij de moordenaar bent, Anderson!

Heel even scheen het, alsof de man zich in dolle woede op Raffles wilde werpen, maar hij beheerschte zich met inspanning van al zijn krachten en liet een kort lachje hooren.

— U zegt daar nog al zoo iets! bracht hij er toen met moeite uit. Kunt U dat bewijzen?

— O ja, heel goed Anderson. Want zie je, toen je de vlucht nam heb ik je gezicht gezien. Ik was de man die je, in gezelschap van mijn vriend, bijna betrapt heeft, en ik verwensch het noodlot, dat mij tien minuten te laat deed komen. Kun je het met je eigen geweten in overeenstemming brengen, Anderson dat je die twee mannen, of althans een van hen blootstelt aan de kans onschuldig te worden veroordeeld, misschien wel tot de galg?

Anderson, die bij zijn aanval van woede was opgestaan, leek een oogenblik te wankelen als een eik, voor den val, toen liet hij zich zwaar op een stoel neervallen en op zijn woest gelaat kwam een smartelijke, wanhopige uitdrukking:

Toen boog hij het hoofd en zei op zachten toon, zijn beide buisten gebald voor zich uit op de tafel gestrekt:

— Ik rekende er op, dat de politie hen niet langer dan een paar dagen zou kunnen vasthouden, ik rekende er op dat zij hun alibi zouden kunnen bewijzen.

— Dat kunnen zij niet Anderson, zeide Raffles zacht. En wat zij verklaren, dat gelooft de politie niet. White heeft Buxton bedreigd, en dat heeft ook Mike Brewer gedaan. Hun woorden zijn gehoord. Begrijp

je wat dat alles zeggen wil?

Anderson had snel het hoofd opgeheven, keek Raffles doordringend aan en vroeg toen :

— Wie ben je? Zeg me dat eerst! Ik moet weten met wien ik te doen heb. Ben je een verklikker van de Politie?

— Ik ben John Raffles! antwoordde zijn bezoeker eenvoudig. Zeg me de waarheid, Anderson, dat is werkelijk het beste wat je kunt doen! Waarom vermoordde je hem. Toch niet om zijn geld?

Op het hooren van dien naam liep een lange siddering door het groote lichaam van den man, en hij scheen aan een hevigen tweestrijd ten prooi. Met moeite bracht hij er uit :

— Neen, om het geld was het niet! Dat zweer ik!

— Wilde je dan de papieren hebben, waardoor je in zijn macht bent geraakt?

— Dat ook, maar niet in de eerste plaats. Ik heb ze overigens niet gevonden, die vervloekte brieven!

— Ik heb ze Anderson! Ik heb ze hem ontnomen, eerder al! Neen, schrik niet, ik ben niet de man om er misbruik van te maken. Ken je mij?

— Ik ken U en ik weet wie gij zijt. Ik heb veel over U hooren spreken, vooral onder de armen, die U schijnen te zegenen.

— Vertrouw mij dan, en zeg mij, waarom je hem doodde, als het niet was om het geld of om de papieren. Je hebt andere brieven weggenomen, die een afschuwelijk licht werpen op je slachtoffer als ze bekend werden gemaakt.

— En ik zal ze bekend maken. Ik zal dien verdoemden schurk aan den schandpaal nagelen, kreet Anderson weer woedend opspringend. Ik heb geen berouw, ik kan onmogelijk berouw hebben, wat hij is en gedaan heeft, dat zal ik overal uitschreeuwen, al moest ik er voor hangen!

— Misschien doe je dat wel niet, Anderson, hernam Raffles op zachten toon. En nu voor de laatste maal, zeg me de reden die je tot de daad dreef.

Anderson werd plotseling doodsbleek. Weer onderging zijn gelaat een vreeselijke verandering, en terwijl het zich krampachtig vertrok, wankelde hij op zijn beenen.

E plotseling viel hij neer, bonzend met het hoofd oij de tafel en barstte in een hartverscheurend snikken los en het was een afschuwelijk gezicht, die groote, ruwe man, daar te zien, terwijl zijn zwaar lichaam schokte en kreten als van een gewond dier uit zijn machtige borst oprezen.

Toen werd het eensklaps stil. Hij richtte

zich op, keek Raffles een oogenblik verwilderd aan, en begon toen met een stootende, telkens haperende stem st verhalen :

— Luister Mijnheer, gij zult het weten! Men noemt U een misdadiger, maar ik weet wel beter. In de wijken waar ik vroeger thuis hoorde, zou men de grond kunnen kussen waarover gij gaat. Luister dan! O, ik zal U niet lang ophouden. Ik ben weduwnaar, al sedert 12 jaren. Ik heb maar één kind, mijn dochter Kate. Zij is mijn oogappel, mijn alles. Vroeger was ik maar een gewoon werkman, maar ik heb ik het bloed uit mijn nagels gewerkt, om haar een goede opvoeding te laten geven, boven haar stand, zooals algemeen gezegd werd, maar dat wilde ik juist. Ik wilde, dat zij een dame zou worden, en later een goed huwelijk zou kunnen doen. Zij kon piano spelen, Mijnheer, en prachtige brieven kon zij schrijven, zij las gedichten, en zij had een hartje van goud!

Hij moest even ophouden om adem te scheppen, en ging toen als in een droomtoestand voort :

— Ik heb het tot aannemer gebracht, en om harentwille, om Kate alleen ben ik gaan knoeien, ben ik de hand gaan lichten met het materiaal wat ik leverde, en vroeger ben ik toch altijd eerlijk geweest! Ja, Mijnheer, misschien was het niet verstandig uit liefde voor mijn kind, zulke domme, slechte dingen te doen, maar ik redeneerde ook niet. Nu, die Buxton heeft brieven te pakken gekregen, die op die zaken betrekking hebben, en zoo moest ik wel doen wat hij zei! Maar dat had nog niets om het lijf gehad en voor het geld had ik misschien nog wel erger dingen gedaan, maar het ongeluk wilde, dat hij Kate zag. O, dat beest! Ik had het onmiddellijk moeten begrijpen wat zijn plannen waren. Het is mij onmogelijk, Mijnheer, dat alles in bijzonderheden te vertellen, om kort te gaan, gisteravond ging Kate vroeg uit. Heelemaal alleen, en toen zij terugkeerde . . .

De ongelukkige kon niet verder gaan, maar barstte opnieuw in snikken uit. Totdat Raffles hem de hand op de schouders legde en zachtjes zeide :

— Iets zoo afschuwelijks had ik niet kunnen denken, arme vriend!

Hij had haar opgewacht, liep eerst wat met haar om en het onschuldige meisje voelde zich geleid en lette niet op waar zij was, en toen heeft hij haar met geweld zijn woning binnengevoerd. Hij had zijn dochter met opzet vroeg naar Londen laten vertrekken, de schurk! Mijn arme Kate was half krankzinnig toen zij terugkeerde, en ik zelf, ik was

het heelemaal ! Ik zag bloed voor mijn oogen, en omdat ik wel begreep, dat hij mij zou uitlachen, als ik hem vroeg mijn kind te trouwen, besloot ik met hem te vechten ! Het is de waarheid. Mijnheer, dat wilde ik. Ik wilde hem nog een kans geven. Ik heb hem niet verraderlijk neergestoken, dat zweer ik !

Hij wachtte opnieuw even, en ging toen op zijn vroegeren doffen toon voort :

— Ik vond een ladder in zijn tuin laat in den nacht toen het stil was en ik had niet veel moeite om binnen te klimmen. Ik had niets anders bij mij, dan mijn zakmes. Ik kwam eerst in zijn werkkamer en begon daar dadelijk wat rond te snuffelen, maar hij moet wat gehoord hebben, want ineens ging de deur van zijn slaapkamer open en hij kwam op den drempel staan, met een soort van bijl in zijn hand. Hij moet zijn doodvonnis in mijn oogen hebben gelezen, want hij begon te beven als een riet. Ik heb hem maar een paar woorden gezegd, en toen sprong hij op mij toe, en sloeg naar mij. Zijn wapen raakte mij even aan den arm en bleef toen zitten in het blad van zijn schrijftafel ; voor hij het heelemaal los had stak ik hem het mes in de borst, en nog eens, juist toen hij weer wilde toestaan. Toen heb ik nog vlug bij elkaar gegrist wat ik vond, en nu, het overige weet U. Wat U daar deed kan ik mij niet begrijpen, en het doet er ook niet toe. En nu U alles weet kunt U mij gerust aangeven, mijn leven is toch bedorven. Laten ze mij maar ophangen. Geen rechter zal willen gelooven, dat hij het verdiende, en dat hij mij even goed had kunnen dooden, als er geen rechtvaardigheid bestaat.

— Neen, Anderson ik zal je niet aangeven ! zeide Raffles ernstig. Ik beoordeel je daad niet, en laat, dat over aan een hoogere macht. Ik verontschuldigd ze ook niet, maar ik kan ze begrijpen, en ik geloof je, dat de kansen gelijk waren, en dat je hem niet verraderlijk hebt vermoord. Je bent al verschrikkelijk gestraft, en door mijn toedoen zal geen aardsche rechter je vonnissen. Maar, je hebt een harde plicht te vervullen, en dat is, die twee mannen, die daar in jouw plaats achter de tralies zuchten in vrijheid te doen stellen. Heb je geld ?

— Zoo goed als niets meer ! U begrijpt wel, dat ik nergens om betaling kan aankloppen, nu hij dood is, zal er van de zaak niets komen, en ik durf ook niet hier blijven.

— Hier is honderd pond sterling. Dat is zeker ruimschoots voldoende voor je, om in je eerste behoeften te voorzien en je reis te

betalen naar de Nieuwe Wereld. Neem je kind mee, en doe je uiterste best het verleden te vergeten. Je gaat nu een zwaren tijd tegenmoet, maar bedenk dat zij rechten op je heeft, en dat je haar moet steunen. Maak je zoo spoedig mogelijk uit te voeten, en zoodra je daarginds veilig bent, schrijf je aan de Politieautoriteiten in Chipping en legt een volledige bekentenis af. Maar voor je gaat Anderson, en in ruil voorwat ik nu voor je doe, moet ik de brieven en alle papieren hebben, waaruit blijkt, wie en wat die Buxton eigenlijk geweest is bij zijn leven. Je mag in geen geval zijn dochter laten lijden voor wat haar vader misdeed !

Slechts heel kort aarzelde Anderson, die met een telkens wisselende gelaatsuitdrukking had toegelusterd. Toen zei hij, terwijl zijn bevende handen naar die van Raffles grepen :

— U hebt gelijk ! U hebt een edel hart ! In het eerst was ik vastbesloten, dat meisje tenminste in de ziel te laten lijden, als straf voor wat mijn arm kind aan het lichaam heeft geleden, maar het is waar, zij kan er niets aan doen, en men zegt dat zij een goed hart heeft.

Hij was onder het spreken naar een wandkastje toegegaan, nam daaruit een klein ijzeren geldkistje, ontsloot het, stelde Raffles een aantal papieren ter hand. Deze las ze vluchtig door, vroeg toen een kaars, en verbrandde toen de papieren een voor een tot er niets meer van over was dan een hoopje asch.

Hij haalde een envelop met geld erin uit zijn binnenzak, en stak Anderson het bedrag toe, met de woorden :

— Hier is het geld, verlies geen tijd maar vlucht zoo spoedig mogelijk. Neem je dochter en je zuster met je mede, je bent nog jong genoeg om je daarginds een toekomst te kunnen veroveren en ik zal je niet vergeten, al ware het slechts ter wille van je arm kind.

— U veracht mij niet, Mijnheer ? U heeft geen afschuw van me ? vroeg Anderson met sidderende stem.

— Neen, Anderson. De menschelijke wetten zeggen, dat niemand zijn eigen rechter mag zijn, maar hij had zich kunnen verdedigen en hij had een zware misdaad begaan. Ga zoo spoedig mogelijk en als je mijn hup onmogelijk kunt ontberen, hier is een adres, waarheen je brieven en telegrammen kunt zenden. Die man is mij volkomen toegedaan, en ik geloof dat jij mij evenmin zult verraden, als hij het ooit zou kunnen doen.

— Ik zou mij eerder de hand afkappen !

riep Anderson uit. En zijn anders zoo hard, stroef gelaat had nu een aandoenlijke uitdrukking van dankbaarheid. Gij hebt meer voor mij gedaan dan ik ooit verdiend kon hebben en ik dank U. Zoodra ik daarginds ben, zal ik schrijven, dat zweer ik U.

— Doe dat Anderson! Het is mogelijk, dat men die twee reeds eerder moet vrij laten wegens gebrek aan bewijs, en dat zou des te beter zijn, maar daarop mag men niet rekenen. Vaarwel, en vertrek onmiddellijk want wie weet komt de politie zelf wel op eenig spoor nu je zoo plotseling van je werk bent weggebleven.

De beide mannen wisselden nog een krachtigen handdruk waarna Raffles haastig het vertrek verliet, en toen Anderson de ongesloten enveloppe een oogenblikje later doorzocht, vond hij daarin inderdaad het beloofde bedrag in klein bankpapier.

Twee uren later was hij met zijn zuster en zijn dochter op weg naar Southampton, van welke stad nog dienzelfden avond een schip naar Zuid-Amerika zou vertrekken.

Er waren ongeveer 6 dagen verlopen, na dit bezoek en men had Brewer op vrije voeten moeten stellen.

Verschillende getuigen hadden verklaard, dat die onverschillige, schreeuwerige Ier onmogelijk de misdaad kon hebben gepleegd en het was zelfs met een weinig opluchting dat de Commissaris van Politie, den man liet gaan, die niet eens antwoord verkoos te geven op de vragen die men hem stelde, alleen maar ontkende, en met zooveel smaak op de gevangenskost aanviel, alsof hij de geheele zaak als een goede grap beschouwde.

Maar met White stond het er leelijker voor.

Hij was steeds blijven ontkennen en ook steeds blijven volhouden, dat hij in den nacht van den moord had rondgewandeld.

Wat hij echter niet ontkende en dat zou ook onmogelijk geweest zijn, dat waren zijn uitlatingen jegens Buxton. Dan was er nog een bezwarende omstandigheid die tegen den gedetineerde pleitte, men had in het zeer eenvoudig optrekje waar hij te Chipping gewoond had, een groot, en splinternieuw knipmes gevonden, dat hij slechts weinige voor den moord bleek te hebben gekocht.

Weliswaar vertoonde het geen enkel spoor van bloed, maar dat bewees op zichzelf weinig, want er waren wel 8 uren verlopen, tusschen het plegen van de misdaad en de arrestatie.

De dader had dus tijd in overvloed gehad het moordwapen te reinigen.

Voeg daarbij de overeenkomst tusschen de voetafdrukken op de vensterbank, en die van de zoolen der schoenen die White het laatst had aangehad, en men zal begrijpen, dat de zaken er voor den jongen man zeer duister uitzagen.

Het behoelt nauwelijks te worden gezegd, dat dit alles in geuren en kleuren beschreven werd in de Engelsche bladen, die op het punt van sensatie, zich een zekeren wereldnaam hebben gemaakt.

Er waren er zelfs al volksbladen, die zonder de minste terughouding aankondigden dat „de waarschijnlijkste moordenaar van Ralph Buxton” zijn daad wel eens aan de galg zou kunnen boeten”.

Buxton was reeds begraven, nadat de gerechtelijke schouwing had plaats gehad. Cissy, in diepe rouw, was eenige malen in het dorp geweest om, vergezeld door een vriend van haar vader diens zaken zoo goed mogelijk te regelen, en het was nu de 10e dag na het vertrek van Anderson, toen bij den Commissaris van Politie van Chipping wel een weinig tot zijn verbazing, vrij laat op den avond het bezoek werd aangekondigd van Cissy Buxton, juist toen hij op het punt stond het Bureau van Politie te verlaten, waar White nog steeds in voorarrest zat om juist den dag daarop naar de gevangenis te Londen zou worden overgebracht.

Hij was in een vrij slecht humeur, daar hij, ondanks een verhoor dat een uur had geduurd, geen bekentenis had kunnen ontlokken aan den arrestant, die voor hem tevens de dader was.

Hij ontving het jonge meisje in zijn Bureau en schrok van haar vreeselijke bleekheid en liet haar dadelijk plaats nemen en begon:

— Waarmee kan ik U van dienst zijn, Miss Buxton? Het spijt mij, maar de arrestant wil nog steeds niet....

— Ik kom juist over deze vreeselijke zaak spreken. Mijnheer, viel Cissy hem in de rede met een schichtig blik op den schrijver, die aan een naburig tafeltje zat gereed om op te teekenen wat noodzakelijk mocht blijken. Ik zou U echter graag alleen....

— Ja, maar, als U iets van belang heeft mede te deelen, dan schrijft de Wet voor, dat mijn schrijver erbij is! hernam de Commissaris glimlachend. Begin dus maar gerust, ik beloof U, dat van ons gesprek niets meer ruchtbaar zal worden dan volstrekt noodzakelijk is.

— Welnu dan, als het niet anders gaat, dan zal ik beginnen! U acht Mijnheer White schuldig?

— Als mijn persoonlijke meening U belang inboezemt, ja Miss. Ik ben er van overtuigd, dat hij Uwen Vader vermoord heeft.

— Dat geloof ik nooit, en ik kan ook bewijzen, dat het onmogelijk is! ging het jonge meisje voort. En eensklaps overdekte een vlammend rood haar zoeven nog doodelijk bleeke wangen.

— U kunt het bewijzen? vroegde Commissaris in de grootste verbazing.

— Ja! U grondvest Uw beschuldiging immers in hoofdzaak op den onwil van den beschuldigde, te zeggen wat hij in den nacht van den moord deed?

— Dat kan ik niet ontkennen!

— Nu dan, hij was bij mij! Hij bracht mij dien avond te Londen een bezoek, en, — en hij is tot zeer laat gebleven. Ik, ik was alleen thuis....

De commissaris keek het jonge meisje een oogenblik scherp aan, scheen iets te willen zeggen, bedacht zich, en zeide op hoffelijken toon:

— Dat zou natuurlijk de zaak een geheel ander voorkomen geven! Ik zal U moeten verzoeken Miss Buxton, even in dit zijvertrek te gaan, totdat ik U weer laat roepen.

— Gij gelooft mij toch wel? vroeg het meisje op angstigen toon.

— Natuurlijk geloof ik U! Gij behoeft U niet ongerust te maken, het is maar een formaliteit. Bixon, breng Juffrouw Buxton even naar de wachtkamer.

Hij keek het meisje, dat slechts aarzelend scheen heen te gaan, met een eigenaardig lachje om zijn dunne lippen aan, en nauwelijks was de deur achter haar dicht of hij beval op zachten toon aan den agent die intusschen was binnengetreden:

— Breng Richard White hier.

Er verliepen een paar minuten en toen werd White binnengevoerd door twee agenten aan de polsen geboeid.

Zijn knap gezicht stond somber en dadelijk vroeg hij toornig:

— Wat beteekent dat? Waarom valt ge mij opnieuw lastig? Zal er aan de ezelachtigheid dan nooit een eind komen? Moet ik U nogmaals herhalen, dat....

— Blijf kalm, Mijnheer White, zeide de Commissaris koeltjes. Het is best mogelijk, dat de zaak zich nog ten goede voor U schikt. Ziet U, wij weten namelijk thans, waar gij den nacht van den moord hebt doorgebracht, althans gedeeltelijk en waarom gij geweigerd hebt ons dit mee te deelen. Gij waart in het huis van Buxton te Londen, waar Miss Cissy

zich alleen bevond.

— Een gemeene, doortrapte leugen, riep Richard met vlammeende oogen. Wie heeft U zoo iets infaams op den mouw kunnen spelden?

— Miss Buxton in persoon, Mijnheer White! Ja, daar hoort gij van op? Het is zeker niet waar?

— Heeft zij, heeft Cissy, heeft Miss Buxton dat gezegd? riep White uit, en alle somberheid trok eensklaps weg van zijn gelaat, het was alsof zijn stem bijna jubelde.

— Ja, zeg ik nogmaals! hernam de Commissaris ongeduldig. En nu de waarheid, en ik zou U beiden aanraden, de politie niet langer op een dwaalspoor te brengen. Hebt gij haar een bezoek gebracht in dien nacht, ja of neen?

— Dat heeft hij! riep luid de heldere stem van Cissy, die de tusschendeur had opengeworpen. Om Godswil, Richard, zeg de waarheid! Ontken het niet langer dat je te Londen bij me bent geweest. Herinner je maar, hoe ik om twee uur in den nacht tot je zei....

Op dat oogenblik ging de gangdeur open en een politie-agent bracht een telegram binnen, dat hij den Commissaris overhandigde.

Deze scheen het eerst terzijde te willen leggen, bedacht zich, brak het open, las den inhoud met een steeds toenemende verbazing, liet een zacht gefluit hooren, keek van den jongen man naar het meisje, en zeide tot sarcastisch:

— Ik waardeer zeer Uwe bedoelingen, Miss, al hebt ge dan ook een loopje willen nemen met de Justitie, maar ik zou U thans ernstig aanraden, deze strijd in edelmoedigheid en offervaardigheid te staken. Weet U van wien dit telegram is? Neen, hoe zoudt ge ook! Nu, ik zal U niet langer in het onzekere laten, het komt uit Amerika en de man die het afzond, is de dader. Anderson bekent hierin den moord te hebben gepleegd. Doe Mijnheer White de boeien af, Mijnheer Bixon. Gij zijt nu vrij om te gaan waarheen gij wilt, maar natuurlijk moet ik U verzoeken, U ter beschikking van de Justitie te houden! Om U de waarheid te zeggen, had ik dien Anderson al lang verdacht! De zonderlinge allures van dien kerel, de wijze waarop hij plotseling verdween. Hei, waar gaan die twee nu zoo plotseling naar toe? Het is vreemd, maar die verliefde jongelui, schijnen het woord beleefdheid niet in hun woordenboek te hebben.

De volgende aflevering bevat:

LIEFDE EN DIAMANTEN

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche SHERLOCK HOLMES.

**Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.**

20 Cigarettes.

10 Cigarettes.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885